AÇ KURTLAR

yılmaz güney

AÇ KÚRTLAR

Ağaoğlu Yayınevi Tesislerinde
dizildi basıldı ve ciltlendi
Tel: 27 73 37 1. Basım Kasım 1977
DAĞITIM
GÜNEY FİLM

Güney Filmcilik Halkla ilişkiler
Bürosu tarafından basıma hazırlanmıştır.

Güney Filmcilik
Sanayi ve Ticaret A.Ş. Yayınları
Senaryo Dizisi: 12

AÇ KURTLAR

YILMAZ GÜNEY

- Filmin Öyküsü
- Senaryo

Güney Filmcilik Sanayi ve Ticaret A.Ş. Yayınları
Sakızağacı Cad. Güney Han. No: 2
Kat 1 Beyoğlu

Aç Kurtlar, Yılmaz Güney'in askerlik yaptığı sıralarda Muş'da çekilmiş «Seyit Han» dan sonra yönetmenliğini yaptığı ikinci film olması bakımından önem taşır.

1968 yılında çekimi tamamlanan film, aynı yıl Film Kontrol Komisyonu (Sansür) tarafından tamamen red edilmiş, bu nedenle bu güne kadar halka gösterilmesi mümkün olmamıştır. Bu yıl ikinci kez komisyona gönderilen film tekrar red edildiği takdirde kanun yollarına baş vurularak filmin gösterilmesinin sağlanmasına çalışılacaktır.

FİLMİN ÖYKÜSÜ

AÇ KURTLAR

Kış bastı mı bir kurtlar bir de eşkiyalar iner köylere. Kurtlar acımasızdır. Her canlıya karşı. Açtır. Karnını doyuracaktır. Lakin kurtlar kendi cinsine karşı da acımasızdır. Yaralanan kurdu arkadaşları yer. Yaralanan eşkiyayı...

Karlar üstünde yürüyen üç kişi. Biri sırtında yaralı bir adam taşıyor. Diğerleri şemsiyeli, kargözlüklü, elinde silahı var. Uzaktan bu üç kişinin arkadaşları grup şeklinde geliyorlar. Hava puslu, kapalı, yeni olaylara gebe. Tabiat yeni bir fırtınanın, yeni bir başlangıcın eşiğinde sanki.

Sırtında yaralıyı taşıyana şemsiyeli silahlı kişi emrediyor: Bırak. Yaralı, karlar üstüne bırakılır. Yaralı çaresizdir. Güçlükle kaldırıp başını, kar üstünde şemsiyeyle yürüyene yalvarır: « — Mustafa sen benim gözümsün. Ben senin silah arkadaşınım. İki çocuğum var Mustafa, senin yeğenlerin. Elini öptüler geçen bayramda. Benim kanadım kırıktır. Beni kurda kuşa bırakıp gitme! Bir ekmeği beş kişi paylaştık Mustafa. Jandarma kurşunu yağmur gibi yağarken, biz omuz omuza döğüştük. Benim sende çok hakkım vardır.» Mustafa, kar gözlüklerinin sakladığı gözlerle bakar yaralıya. İki kara namlu gibidir bu gözlükler insani şeyler yansıtmaz. Yaralı birlikte geçen zor günleri, bir ekmeği paylaşan beş kişiyi sayar döker. Kaç kişi birlikte yatmıştır. Hakkı vardır arkadaşlığın. Yalvarır bırakılıp gidilmemesi için. « — Onlarla aynı kaput altında yattık yıllarca Mustafa! Mustafa beni bırakıp gitme! Elini ayağını öpeyim Mustafa. Mustafa!» Şemsiyeli adamın alnında düşünce çizgileri oluşur. Dayanamaz yalvarmalara sanki. Tüfeğini doğrultur öldürür omuz omuza döğüştüğü arkadaşını. Yaralı hemen can verir. Karlar, tabiat eski sessizliğine kavuşur. Eşkiya Mustafa ve arkadaşları tek bir sıra halinde, zorlukla karlar içinde ilerlemektedirler.

Eşkiya yuvasız kurt gibidir. Dostu yoktur. Ama düşmanı sonsuzdur. İhbarcısıyla... Karşı çetesiyle... Karşı çeteyle karşı karşıya

vuruşulur. Ama ihbarcı arkadan vurur. Kalleştir. O yüzden ihbarcı acımadan cezalandırılır. Başka bir köy... Bir başka eşkiya, Kara Aziz. İhbarcısını bastırmıştır evinde. Kapısının önüne dikmiştir. İhbarcı bilir başına geleceği. Korkudan titremektedir. Karısı ayaklarının dibine yığılmıştır. Eşkiya Aziz suçlar ihbarcıyı: « — Bu eşşeğin oğlu, bu yorgun köpek ilk kar düşende jandarmaya ihbar vermiş! Jandarmadan bir kutu barut almak için. Dört tane tavşan vurmak için, iki tane kurt vurmak için; demiş Aziz taa orda. Yalan mı eşşeğin oğlu?»

Taşta ses var ihbarcıda ses yoktur. Aziz adamlarına döner. Onları süzer. Birisine emreder: « — Bana bak getir onun karısını buraya...» Adamlardan biri ihbarcının karısını kolundan tutup getirir. Kadın bir bohça kadar cansızdır, üzüntüden. Sorar Aziz: « — Bu senin kocan mıdır?» Kadının bir soluk gibi çıkar cevabı: « — Hee...» Aziz'in konuşması kader gibi acımasızdır: « — Dul kalacaksın! Özüne başka bir herif bulasın.» Kadın Aziz'in ayaklarına kapanır. Ama bir anda patlar tüfekler. İhbarcı cansız yığılır.

*

Karlar üstünde zorlukla yürüyen bir grup. Uzaktan bir keçi sürüsü görünüyor. Keçiler tek tek yaklaşıyor. Grup keçilere ve küçük çobana ateş açıyor. Keçilerin bir kaçı vu-

ruluyor. Diğerleri kaçıyor. Eşkiya Beko Avni ve adamları bir köyü basıp köylüleri rehin almışlardır. Rehinler silahlı adamlarca elleri bağlanmış, köy meydanından geçirilmektedir. Beko Avni köylülere seslenir: « — Ula beni dinleyin! Akılsız Merdi köyünün ihtiyarları. Köyünüzün yedi uşağını tutup boyunlarına ip bağlamışız. Birini ipe çekmişiz. Yastıklarınızın altında sakladığınız çıkınlarınızı sökün. Avratlarınızın sakladığı küflü paraları da. 17 bin lira denkleştirin. Parayı getirmezseniz her cuma birinin kafasını kıbleye çevirip keserim. Kesmezsem uyuz bir çakal gibi dağlarda ölem.»

Rehineler dövülerek, sövülerek yürütülmektedir. Köyden tek bir ses çıkmaz. Eşkiyalar kızarlar bu sessizliğe: « — Valla bu köylü ciğersizdir. Kendi canı hepsinden gıymatlıdır.» « — O kadar bağırıp çağırmışım lakin bir Allahın gulundan ses çıkmamıştır.», Beko Avni eşkiyaların hepsinden daha kızgındır: « — Bu dürzüler beni şaka ediyor, tiyatro oynatıyor, yoksam bu ırzı kırıklar beni çakal avcısı, ördek avcısı mı sanıyorlar? Yoksa ben tavuk hırsızı mıyım be?» Döner rehinelere bağırır: « — Gördünüz mü köylülerinizi? Hiç açığa çıktı mı bak? Ula ciğeri delikler ben yeri göğü titretmiş Beko Avniyim be! Eşkiyaların padişahıyım. Siz benden korkmuyor musunuz ha? Yüreğiniz titremedi mi? Ula ciğersizler şimdi görün.» İte kaka götürürler rehi-

neleri. Acı ve ızdırap içindedirler rehineler. Köylüler bir kaya gibi suskundur.

*

Ama her yüreği yanan susmaz. Ya da bu suskunluk bir süre sonra patlar. Hele yüreği yanan o güne dek köylere hükmetmiş bir ağaysa. Böyle bir ağadır Osman Ağa. Köyüne dönerken yakalamıştır, onu kara haber. Kızakta üç kişidirler. Battaniyelere sarınmış da olsa, buz tutmuştur Osman Ağa'nın yüreği. Kızağı iten anlatır: « — Çok geçmedi silahlar patladı. O güzel güneşli gün kana boyandı. Musto adamlarıyla köyü bastı. Köylülerimizi öldürdü, çocuklarımızı öksüz kodu. Ağamız eli kolu bağlı öldürüldü senin güzel gözlü kızın, ánasının feryatları arasında ipin ucunda can verdi. Ablamız çok şükür kurtuldu. Amma velakin o acıya dayanılması zor.»

Susar Osman Ağa. Kızağı iten zor halle devam eder: « — Dedim herkesi öldürdün, beni de öldür. Ağamız geldiğinde ne cevap ederik? Dedi cevabını gelsin benden alsın.»

Osman Ağa acılı dönmüştür köyüne. Evinin en geniş odasına toplamıştır köylülerini. Evin zenginliği, halıları, duvardaki yazılar insan yüzlerindeki yıkılmışlığı saklamaz vurgularlar. Osman Ağa kararlı bir sesle konuşur: « — Benim babam Reşat Ağa, ekmek yedirdiği bir adam tarafından öldürüldü. Benim çocuğum öldürüldü. Karım ölümden kurtuldu.

Acım büyüktür, tarifsizdir. Bu günden itibaren büyük küçük bütün eşkiyanın düşmanıyım. Ve hepsinin başına para koyuyorum. Bütün köylere haber salsınlar, kahvelere kâğıt assınlar.»

Odadaki sessizlik daha bir büyür. İhtiyar bir adam dile getirir yüreklerdekini, yaşlılığa duyulan saygıya sığınıp: « — Eşkiya başına para koymak iyi akıl değil oğul. Hem hükümete karşı, hem de eşkiyalara karşı...» Osman Ağa sözünü keser ihtiyarın: « — Eşkiya yapacağını yapacaktır. Ben kararımı vermişim.»

Eşkiya yapar yapacağını. Treni basar. Kapılarını tuttuğu trende soyar yolcuları. Çocuğuna süt veren analar ürker. Çocuklar ağlar. Eşkiyanın kulağı duymaz gibidir, eli titremez.

Bir köy otobüsüne pusu kurar. Otobüs durdurulur. Eşkiyanın buyruğu kesindir: « — Kimse deprenmesin. İnin ula aşağı. Çabuk olun.» Yolcular silahlarm tehdidinde aşağı inerler. Tek bir buyruk daha patlar havada: « — Eller yukarı!» Eller bir anda kalkar havaya. Eşkiyanın biri ötekine seslenir: « — Musa! Bir eşşeğin sıpası kalmış içerde.» Cevap kesindir: « — İndir şu eşşeği aşağı.» Otobüsün kapısına seyirtir buyruğu alan. Bir silah patlar. Yıkılan eşkiyadır. Biri daha seyirtir, o da yıkılır otobüsten açılan ateşle. Yolcular şaşkınlık içindedirler. İçlerinden bir iki-

si otobüse ilerler. Otobüsten gocuklu, yün bereli silahlı biri iner. Merak ve korkuyla bakarlar bu delikanlıya... Kimdir bu... Bu serçe Mehmettir.

Bir buz çölü. İnsanın barınacağı tek kaya yok. Göz alan bir beyazlık. Öldürücü bir beyazlık. Beyazlığın ortasında bir kara leke. Çırpınan bir karaltı. Bir insan bu. Elinde bir tüfek var. Ama nişan almıyor. Kimseyi vurmak niyetinde değil. Dipçiğini vuruyor yere. Bir çember çizerek. Sonra az öteye gidiyor. Kardan kalıplar koparıyor. Tuğla gibi taşıyor onları. Bir kulübeye başlıyor. Buzlaşmış kar çölünde kardan bir kulübeye.. Serçe Mehmet bu. Yalnız bir adamın, düşmanlarından başka kimsesi olmayan bir eşkiyanın yapacağı tek şey tabiata sığınmaktır.

Eşkiyanın kimisi doğaya sığınır. Eşkiyanın avı olan insanların sığınacağı ise kahvedir. Bir arada olmak korkularını azaltır belki. Duvarlarda mutlu yarınlar müjdeleyen parti afişlerinin yanı başında bir saç sobanın etrafına çevrelenmiş konuşmaktadırlar. Bu kez korkunun sebebi yalnız eşkiya değildir. Eşkiyanın başına para konmuş olmasıdır. Biri sigara dumanıyla birlik boşaltır soluğunu. Sıkıntısını dağıtmak ister gibidir: « — Karapınardan Reşat Ağa'nın oğlu Osman Efendi, dağlarda gezen ırzımızda, namusumuzda, canımızda ve malımızda gözleri olan eşkiyaların başına para koymuştur. Mustafa Eren-

ler için 10.000 lira, Beko Avni için 7.000 lira, Kara Aziz için 7.000 lira, Eşkiya Mahmut için 4.000 lira, Serçe Mehmet için de 3.000 lira koymuştur. Allahülvekil bu iş başımıza dert açacaktır. Koca hükümet baş edememiş, bu eşkiyalarla, hoş biz mi edeceğiz? Ula şimdi herifler duyacaklar ki başlarına para konmuş, valla topumuzu kurşuna dizerler. Evimizi başımıza yıkarlar.»

Kahvede çıt çıkmamaktadır. Bu suskunlukta ne bir onay ne de kabullenmeyiş havası vardır. Bir ölü sessizliğidir bu. Konuşan kızar bu ölgünlüğe: « — Ulan ne susuyorsunuz, dilinizi mi yuttunuz? Nedir?» Aldığı cevap kendi çıkışı kadar serttir: « — Senin dinin imanın yok mudur? Sabahtan beri nutuk çekiyorsun. Otur oturduğun yerde be yaren.» « — Şimdi dinden de, imandan da.»

Onların bu çekişmesine biri katılır sonunda: « — Doğrudur, doğrudur. Bütün ağalar dağda eşkiya beslerken bizimkisinin yaptığı pek doğrudur.»

İlk konuşanın sözünü cevaplayan onu da karşılıksız komaz: « — Doğrudur, yanlıştır. Adamın yüreği yanar. Babası ölmüştür. Otur yerine, otur yaren dilin boğazına kaçtı. Bir daha da konuşma.» Eşkiyanın başına para konmasının köylünün başına dert olacağına inanan öfkelenir: « — Söyleyin bakalım. Bu doğrudur?» Aldığı cevap bir bıçak kadar keskin ve vurucudur:

« — Evet doğrudur!»

Tartışmaya dalanlar kapının açıldığını duymazlar. Kapı önce aralanır, sonra açılır. İçeri Serçe Mehmet girer. Köylü bu tanımadığı gocuklu uzun boylu sakallı adamdan ürker. Serçe Mehmet bu ürkekliğe aldırmaz. Rahatça ilerler. Duvarda asılı listeye yaklaşır. Okur kağıdı. Bu kâğıt eşkiyaların başına para konduğunu bildiren kağıttır. Sonra dönüp sorar: « — Bu paraları kim verdi.» Biri cevaplar: «— Osman Ağa!» Serçe Mehmet'in öğrenmek istediği, adamın adı değil, durumudur. Yeniden sorar: « — Sağlamdır?», «Sağlamdır» cevabını alınca listenin sonundaki ada uzun bir çizgi çeker. Çıkar. Köylüler ne olup bittiğini anlamamışlardır.

Eşkiyaların başına ödül konmasının tartışıldığı tek yer değildir bu kahve. İhtiyarlar, kadınlar bunu tartışmaktadır. Ama bu ödülün neler getireceği konusunda herkes kararsızdır. Eşkiyanın başına para ödülü konması herkesi tedirgin etmiştir. Hele eşkiyaları... Sinirli, tedirgindirler. Kimin başına konan paraya değeceğini konuşurlar. Şakayla korkuyu kovmaya çalışırlar. Ya başlarına para vadedilenler... Onlar huzurlu mudur? Karıları, yakınları ne düşünmektedir. Meselâ Kara Aziz.

Kara Aziz leğenin içine yarı çıplak oturmuş. Yeni karısı onu yıkıyor. Aziz'in bir köy evinde bulacağı en büyük lüks bu. Gözüne kaçan sabuna bile aldırmıyor. Eliyle genç karısı-

nın baldırını okşuyor. Kadının entarisi yukarı sıyrılmış. Ama üzüntülü canı sıkkın. Bacağını okşayan eli duymuyor bile. Hâlâ sabunluyor kocasının başını: « — Bu kelleyi bir gün koparırlar Aziz. Yedi bin lira demişler duydum.», « — Kimse yedi bin lira için canın değişmez.», «— Yedi bin lira az para mıdır? Vallah çoktur, kafanı gövdenin üstünde tutmaz elin milleti.»

Aziz karısını okşamayı arttırır. Belki yalnız karısını değil kendi yüreğini de yatıştırmak istemektedir. « — Gönlünü rahat tut.» «— Şeyatn girer adamın yüreğine, uykuda keserler seni.» «— Kim?»

Kim?... Kimbilir? Kadın, elindeki sular boşaltır kocasının başına. Yüreği kıskaç içindedir sanki.

Akşam kaygılarla birlik çöker eşkiya Aziz'in evine. Bu evde loş bir oda. Duvarlardaki kilimlerin nakışları seçilmiyor. Yer yatakları. Yatakların birinde bir çocuk. Çocuğun yanı başında kucağındaki çocuğu uyutan bir kadın. Orta yaşlı görünümde bir kadın bu. Kara Aziz'in ilk karısı. Kadının yüzü sert, suskun. Bu sertlik duvar dibindeki bir yatağa gözü iliştikçe daha katılaşıyor. Duvar dibindeki geniş yatakta Aziz'le yeni karısı sarılmış uyuyorlar. Aziz'in yüzü rahat. Kadının yüzüne daha bir yerleşiyor çizgiler.

Gecenin bir yerinde Beko Avni'nin rehin aldığı köylülerin kapatıldığı ev kanıyor. Re-

hineler aç. Rehineler susuz. Eşkiyalar sarhoş. İçki şişelerine nişan alırlar. Rehineler arasındaki güzel kadınlara bıyık burarlar. Aralarından birini sürüklerler bir odaya. Çaresiz, silahsız insanlara güçlerini göstermekten zevk almaktadırlar. Tek silahları bakışları olan kişileri itelerler: « — Eşşeğin oğlu niye öyle kötü kötü bakıyorsun? Yoksa gözün benim kellemde mi?» Sahipsiz insanların çilesi sürmektedir..

Bir başka eşkiyadır Mahmut. Adamları köye zulüm yağdırır. Kadın kaldırır. Namusunu kaldırır köyün. O namusun kendi namusu olduğunu düşünmez. İçerde bir kaçı çaresiz bir kadına saldırırken, dışardakilerden biri onları seyretmekte, kirli bir tad almaktadır. Bir diğeri uyumaktadır. Bütün bu zulmü uzun ütfekli, kuşağı mermi dolu bir eşkiya korumaktadır kapıda. Nöbetinin bitmesini, içerdeki çığlıklardan payını almayı beklemektedir. Birden ardından eller uzanır. Bir ip dolanır boğazına. Çaresizdir eşkiyanın nöbetçisi. Silahını bırakır. Boğazına dolanan ölümü önlemek ister. Nafile. Kıvranır, yıkılır cansız düşer yere. İçerdekilerden uyuyanı uyanmış katılmıştır seyir eğlencesine. Avlunun camı tıklatılır. Canı sıkılmıştır seyirdekilerin, bir arkadaşları geldi sanıp seslenirler: « — Reşat, sen misin?» Avluya bakan kapı açılır. Soru yinelenir: « — Kimsin?», « — Azrail» diye bir ses duyulur. Serçe Mehmet dalar içeri. İki eşkiya da aynı anda vurulur. Sonra ince uzun

boyu bir ışık gibi dalar içeri. Odanın öteki kapısı kıpırdar. Tetiktedir Serçe Mehmet, ateş eder. Kapının arkasında kazlar vardır, kaçışırlar. Biri yuvarlanır. Güler Serçe Mehmet. Arkasında nelerin olduğunu bilmediği salon kapısını iter. Kapının arkasında bir sır durmaktadır sanki. Bilmece çözer gibi temkinle iter kapıyı Serçe Mehmet. Karşısında üstü başı yırtık ağlayan bir kadın vardır. Kadın karşısındaki yabancıya anlatır kimliğini. Kadere anlatır gibidir: «— Bir gece evimizi bastılar. Kocamı dövdüler, beni kaçırdılar. Üç aydır dağdayım. Kendimi intihar etmeyi düşündüm, şimdi kimin yüzüne bakarım ben? Kimsenin yüzüne, dağda üç ay eşkiyaların yanında kalmışım.»

Kader kadar aldırışsız Serçe Mehmet. Çıkar dışarı silahının ucuna bağlamıştır heybesini yürür. Kadın ardına takılır. Karlara bata çıka yürürler. Önde Serçe Mehmet, arkada kadın. Serçe Mehmet boyunun uzunluğu, bacaklarının uzunluğuyla daha rahattır, ardındaki kadından. Kadına bakmaz bile. Kadın yalnız hıçkırır. Evini namusunu yitirmiştir. Tek çaresi önündeki adamın peşinden gitmektir. Arada aklına kocası düşer. Öğretmen olan kocası. Saçları taralı, okul bitirmiş... Yolları onun yanına mıdır? Ne diyecektir? Kendi suçu olmadan kirletilmiş olmanın acısını anlayacak mıdır?

Gide gide okulun önüne varırlar. Öğretmen duvarın dibindedir. Uzun boyunun göl-

gesi vurmuş duvara. Yakışıklı, suskun, yıkılmış, acılı. Bir an bakar karısına. Hiç bir töreye sığmaz bu kadını kabullenmek, hatta barındırmak. Karısının yalvaran bakışlarını görmezden gelir. Hatta tersler bakışlarıyla. Kadın bir şeyler söylemek ister. Dudaklarını kıpırdatacak gücü bulamaz. Ağlar çaresiz. Bir an sürer duraklaması Serçe Mehmedin. Sanki yolu o okulun önüne rastlantıyla uğramıştır. Sürdürür yürümesini dağa doğru. Ardında kimse yokmuşcasına. Kadının hıçkırıkları artmıştır. Bir an yükselir sesi. Serçe Mehmet kadının ilk kez farkına varmışcasına durur. Dönüp bakar. Sonra yeniden yürümesini sürdürür. Kadın birden boşanır. Sözler kendiliğinden dökülmektedir: — Durun! Durun gitmeyin. Durun, durun. Gitmeyin! Siz çok adam öldürdünüz. Beni de öldürür müsünüz? Hiç bir yerim yok çünkü. Bana yapın bu iyiliği.» Serçe kadının yalvarmasını tek soruyla karşılar: « — Paran var mı?» Kadın bu soruyu anlamadan bütün çaresizliğiyle cevaplar «Yok...» Serçe Mehmet bir kurşun kadar katıdır: « — Bedavaya kurşun atmam ben.» Sözünü yarım bırakarak yürür. Kadın da peşinden. Kocasının gözleri hep üstündeymiş, hep onu suçluyormuş gibi başı önünde acılı sürüklenir. Soğuktan morarmıştır. Soğuktan bedeni ürpermekte ama bu soğuğu duymamaktadır.

Osman Ağa'nın köyü kar altında uyur gibidir. Evlerin yalnızca bacaları tütmekte. Köy-

de tek canlı görülmüyor. Yolun bir ucunda Serçe Mehmet'le kadın görünür. Serçe Mehmet köyün kahvesine yürür. Kapıyı iter. Kadın dışarda kalakalır. Kahve tıklım tıklım doludur. Osman Ağa baş köşede adamlarıyla oturmaktadır. İhtiyarlar, gençler Mehmet'e bakarlar.

Mehmet ilerler. Osman Ağa'nın önüne gelir. Elindeki heybeyi uzatır. Heybenin içinde eşkiya kellesi vardır. Başına para konmuş eşkiya Mahmut'un kellesi. Kahvedekiler donup kalmışlardır. Serçe Mehmet ödülü bekler gibidir. Osman Ağa şaşıp kalmamıştır. Bir sonucu beklemektedir sanki. Konuşur: « — Benim babamı, çocuğumu, iki köylümü öldürdü Mustafa Erenler. Bana asıl onun kellesini getirmelisin.» Serçe Mehmet cevap vermez. Durgun ve düşüncelidir. Osman Ağa onun kafasından geçenleri anlamış gibi sürdürür konuşmasını: « — Anladığım kadarıyla cesur ve yiğit bir adama benziyorsun. Bu işte sonuna kadar benimle olursan, seni memnun ederim fazlasıyla.» Sonra adını sorar Mehmet'e. Bu uzun boylu adamın başına para koyduğu eşkiyalardan biri olduğunu bilmemektedir: « — Adın ne senin?», « — Adımdan sana ne?» cevabını alır. Serçe kapıya ilerler. Ağa da arkasından. Kapının önüne çıkarlar. Kadın hâlâ kapının önündedir. Kar üstünde donmuşcasına durmaktadır. Bir an bakışırlar. Serçe Mehmet'le. Bir susuş boyu bakar Serçe Mehmet kadına. Sonra ağaya dönüp, emredercesine

sine: «Bu kadını bir eve oturtun. Misafirimdir.» der. Ağanın cevabı bu emrin kabulüdür: «Başımız üstüne.»

Kış boyu vahşi hayvanlar inlere sinerler. Soğuğun fırtınanın geçmesini beklerler. Eşkiyalar da dağda inlere sığınırlar bazan. Mustafa Erenler bu eşkiyalardan biri. Osman Ağa başına para koyalı beri yanındakilerde doğan kuşkuyu bastırmaya çalışan Mustafa Erenler Serçe Mehmet'in yarattığı korkuyla uğraşmak zorundadır şimdi. Adamlarından biri anlatmaktadır: « — Veli haber getirdi. Osman Ağa başına on bin lira koymuş. Bütün yakın köylere de haber salmış. Bir gün adam gelmiş. Kara, uzun bir adam. Adam listeye bakıp sonra eşkiya Mahmud'un üstüne bir çızık çekmiş. Uzun bir çızık. Ve adama gitmiş. Günler geçmiş. Bi heybeye koymuş başını Mahmut'un getirip ortaya atmış. Osman Ağa senin kafanı istemiş. O da düşünmüş...» Eşkiya Mustafa hemen cevaplar adamın kuşkusunu: « — Korkusundan düşünmüştür.» Eşkiyanın Serçe Mehmet'ten duyduğu korku, Mustafa Erenler'e duyduğu saygıdan baskındır: « — Hiç sanmam, adamın gözü pekmiş.»

Mustafa Erenler, birden kızar, bir başkasının gözü pekliğinden kendi gibi ünlü bir eşkiya başının yanında konuşmasına: « — Hadi lan çakal... Azrail ettin herifi başımıza.» Çevresindeki adamlardan tek ses çıkmamaktadır. Yalnız yoğun bir merak ve korku vardır yüz-

lerde. Mustafa Erenler küçümseyerek sorar: « — Şimdi bu adam benim kafayı çizdi öyle mi?», « — Çizdi.», « — Yeri yurdu belli mi bunun?», «Belli. Kardan ev yapmış kendine. Karni dağının altma.» Mustafa Erenler şaşalamıştır. Kardan evde barınan biri.. Kimdir bu. Şaşkınlığını öfkeyle örtmeye çalışır. « — Kardan ev? Karni dağının altında? Kardan ev... Bu da izi mi? Bu be...»

Mustafa Erenler'in şaşkınlığına üstün gelir öfkesi. Bu öfke belki de korkudur. Silahlarını kuşandırır adamlarına. Tipi altında yola çıkarır. Bu kardan evde barınan adam, azrail bulunmalı mutlaka. Eşkiya kara bata çıka tipide onu ararken, Serçe Mehmet barınağında uyumaktadır. Bir ara uyanır. Hep ölümle oyun oynayanların sezgisidir belki onu uyandıran. Önce tek eliyle satıra uzanır. Buz duvarda bir kesik kadar delik çar. Dışarı bakar. Çevresi sarılmıştır. Yatar sessizce bekler. Bu bekleyiş avının ayağına geldiğini gören bir avcı bekleyişidir. Çok beklemez. Ateş açılır buzdan eve. O da ateş eder... Mustafa Erenler vurulur. Eşkiyalar dağılmıştır. Az sonra Serçe Mehmet, Mustafa Erenler'in kellesini heybeye koymuş, heybeyi tüfeğe asmış yola koyulmuştur. Osman Ağa'ya düşmanının kellesini teslim için.

Beko Avni'nin bastığı, rehine götürdüğü köyde de duyulmuştur Serçe Mehmet'in Eşkiya Cellat'ı olduğu. Köy rehinelere karşı is-

tenen parayı toplamış, ama Beko Avni'ye götürecek kimseyi bulamamaktadır. Osman Ağa'nın köyüne haberci gönderirler. Haberci yalvarır: « — Beko Avni bizim altı öküzü götürmüştür. Karşılığında yedi bin lira para istemiştir. Parayı denk ettik. Lakin götürmeye kimse yanaşmıyor. Korkuyorlar. Buraya bunun için geldim, sizin köye. Eşkiyaların cellatı kendisine para versek bu parayı götürüp bizim adamları kurtarır mı acep?»

Eşkiyalar rehineleri hapsederken kendilerini de hapsetmişlerdir. Para bekledikleri için oldukları yerden ayrılamamaktadırlar. Yiyecekleri bitmiş, kuru ekmeğe kalmışlardır. Rehinelere ancak arada sırada ekmek verilebiliyor. Eşkiyalar da çaresizdir, rehineler kadar. Reisleri Beko Avni ise kapattığı genç kızla gününü gün etmede. Köye adam gönderme gereği bile gelmiyor aklına. Adamları yarı telaşlı, yarı korkulu, durumu tartışıp duruyorlar. Acaba rehineler için para gelecek mi?

« — Biz umudumuzu bu heriflere bağladık. Kimse bunlar için beş kuruş vermez. Az daha beklesek acımızdan ölürüz vallaha.» Bir diğeri herşeye karşın reislerine güvenmektedir: « — Beko'nun aklı iyidir.» Diğeri onu doğrular: « — Onun aklını kılıç kesmez.» Ama reisleri hâlâ eskisi kadar güvenilir biri mi? Bu konuya değinmeden duramazlar: « — Kızı alıp kapattı. Beko'nun aklı uçtu.», « — Ekmeğimiz de bitti. Köye inmezsek, halimiz harap.

Hemen harekete geçmekten başka çaremiz yok.», «Evet, doğru..»

Eşkiyaların yüreklerindeki sıkıntıyla gelir gece. Kimsenin çenesini bıçak açmamakta. Avludan bir karaltı vurur içeri. Beko Avni tedirginliğini dışa vurur: « — Ula kimdir gelen? Ula kimdir o?» Gözcü eşkiya yanında uzun boylu biriyle yaklaşır. Serçe Mehmet'tir bu. Gözcünün deyişine göre para getirmiştir. Beko Avni inanmak istemez: « — Para? Bu bokluklar için? Tamamı tamamına on yedi bin lira be...» Sonra bu uzun adamdan işkillenir: «— Sen kimsin ha? Gel hele kimsin lan?» Beko Avni karşısındaki, Avni'nin alıştığı korkaklardan değildir: «Beni napacaksın? Sana para getirdim işte.»

Bu cevaptan, karşısındakinin dik bakışından ürker Avni. Adam üstüne geldikçe geriler. Korkusu sesinden taşar: « — Ula bi bok yemeyesin? Senin gözün göze benzemiyor hiç.»

Serçe arkasını samanlığa açılan kapıya vermiş kendini sağlama almıştır. Getirdiği paraları çıkarıp saymaya başlar: « — Para. Yedi bin, bir iki, bin, üç bin, dört bin, altı bin...» Eşkiyalar gelmesinden umut kestikleri paraya dalarlar. Para gözlerini kamaştırmıştır sanki. Serçe Mehmet birden kendini arkaya atar, samanlığa. Elindeki tüfeği ateşlemeye başlar. Beko Avni ve adamları bir bir düşerler yere «Eşkiya celladı» aldığı adı hakketti-

ğini göstermiş, yine heybesinde eşkiya başı yola koyulmuştur.

Yaralı vahşi hayvan acımasızdır. Onuru yaralanan eşkiya da öyle. Bir bir öldürülen eşkiya reislerinin haberi Kara Aziz'i deliye döndürmüştür. Adamlarıyla basar Osman Ağa'nın köyünü. Önce kahveye dalarlar. Kahvedekileri bir bir öldürürler. Kahveyi dağıtırlar. Kara Aziz'in adamlarından Aslan Taci yaptıklarından gururludur. Bir gün başına para konsa kellesinin herkesten çok edeceğine inanır. Duvardaki listeye heceleye heceleye kendi adını ve fiyatını yazar: «— As...lan... Ta...ci yüz... bin... lira...» Ancak büyük harflerle yazabilen bu burnu büyük eşkiyaya arkadaşları kızarlar. Şimdiye dek başına para konanların da ünlü eşkiya olduğunu, ama ölümden kurtulamadıkları konusunda uyarırlar onu... « — Niye attın lan dürzü? Bunları görmüyor musun? (Üstü çizilmiş adları gösterir.) Tavşan değil adamdır.» Öteki arkadaşı da azarlar Taci'yi: «— İyi bok yemişsin dürzü.»

Eşkiya kahveyi dağıtmış, kahvedekileri öldürmüştür. Ama bunlardan Osman Ağa'nın haberi yoktur. Sıcacık evinde pijamalarını giymiş dinlenmektedir. Kapı vurulur. Kimdir gelen. Belki eşkiyaların cellatıdır. Yeni bir kelle getirmiştir. Kapıyı rahatça açar. Karşısında silahlı adamlar görür. Adamlar onu iteleyip girerler. Osman Ağa'nın sesini çıkaracak

direnci kalmamıştır. Adamlar evde dolanır, duvarları süsleyen halıları, kilimleri süzerler. İçlerinden biri üstüne gelir. Osman Ağa'ya sorar: « — Ben kimim?» Osman Ağa'da ses yok. Belki korkacak bile güçü yok. Silahlı adam sürdürür sorgusunu: « — Tanımazsın, lakin para koyarsın başıma. Ben Aziz'im, Kara Aziz.»

Osman Ağa kellesine yedi bin lira fiyat biçtiği eşkiya ile karşı karşıyadır. Köşeye sıkıştırılmıştır. Karşısındaki adamın elinde tüfek vardır. En kötüsü Osman Ağa yalnızdır. Ah eşkiya reislerinin kellelerini bir bir getiren olsa yanında. Kara Aziz onun bu duygularını sezmiş gibi sorar: «— Senin celladın nerde? Eşkiya celladın? Onun da kafasını koparmaya gelmişim.» Osman Ağa ilk kez çaresizliğini dile getirir: « — O dediğin adam yoktur.»

Aziz'in adamı Aslan Taci, içinde bulunduğu odayı dolaşmış, kapının birinin yatak odasına açıldığını sezmiştir. Kapıyı itip bakar içeri. İçerde Osman Ağa'nın namusu, karısı vardır. Kadın yatağın yanına çökmüş ağlamaklı. Aslan Taci dönüp reisine bakar. Ancak iki eşkiyanın anlayabileceği bir bakış dili bu. Kara Aziz başıyla onaylar, sessiz sorulan soruyu. Aslan Taci, dalar yatak odasına. Karısının çığlığına Osman Ağa'nın çığlığı karışır. Osman Ağa namusunu yitirmiştir. Çılgına dönmüştür. Kara Aziz dipçikler Ağayı. Ağa

can acısı ve onur yitikliği ile yıkılır yarı baygın.

Eşkiya öcünü almış çekip gitmiştir. Osman Ağa sendeliyerek kalkıyor. İçinden hıçkırık sesleri gelen yatak odasına doğru ilerliyor. Yitirilen namusuna, şerefine doğru. Elinde tabnacası. Kapıyı açıyor. Kadın başını kaldırıp bakamıyor Osman Ağa'ya. Yalnızca ağlıyor. Kaderine razı. Ölümü bekliyor. Osman Ağa da bakamıyor karısına. Yalnız ağlamaları duyuyor. Namusunu kendi eliyle temizleyecek gücü yok. Tabancayı karısının yanına atıyor. Namusunu temizlemek karısına düşer artık. Kapıyı kapatıp duruyor. Bir tabanca sesi, Osman Ağa'nın beyninde yankılanıyor.

Osman Ağa'nın namusu temizlendi ama içi rahat mı? Serçe Mehmet'in yanına bıraktığı, namus belasından dertli kadınla, köy öğretmeninin karısı ile dertleşip ona yüreğini açıyor. Kadının derdini bilmeden: « — Evli misin? Evli olsaydın bilirdin alışkanlığı. Hayatı bir kadınla bölüşmenin ne demek olduğunu bilirdin. Her şeyiyle gözümün önünde. Dün gibi. Sanki evde hâlâ beni bekliyor. Ama yok. Soğuk, karlı toprağın altında, şimdi.»

Bir an duruyor. Karısının ölümüne üzgün. Ama kadın öldürmeseydi kendini? Onu da açıklıyor: « — Sağ olsaydı, böyle düşünmeyecektim biliyorum. O hadise hep rahatsız edecekti beni, kimselerin yüzüne bakamayacaktım.»

Kader, namus kavramlarıdır elini ayağını bağlayan kişinin Anadolu'da. Ondandır kimi kez birçok engellenebilecek acıyı engelleyememek. Düzenin kurbanlarına kader kurbanı demek.

Bir kader-namus kurbanı da Serçe Mehmet'tir. Bu güne kadar acımasız bir eşkiya olarak bilinen bu uzun boylu esmer adam kimdir aslında. Karısını eşkiya dağa kaldırdı diye dünyaya küsen, onu sığınmasız bırakan köy öğretmenine açıklıyor ilk kez kimliğini: « — Şimdi herkesin gözünde büyük adamım. Ama kaç para eder? Bir şey soracağım sana. Hiç düşündün mü ben kimim? Neyim, nerden gelmişim, nereye gidiyorum? Şu koca dünyada yerim nedir? Bunları biliyor musun sen?»

Bir an soluklanır. Cevap alınmayacağını bildiği sorular sormuştur öğretmene Serçe. Bilir cevap almayacağını, sürdürür: « — Şu yedi senedir durmadan kan kusan bir tüfeğin ardında soyguncuyum, katilim, hapishane firarisiyim. Bir kanun kaçağıyım. Jandarma peşimde, hakkımda vur emri var. Yakalasalar asacaklar. Yedi senedir diyar diyar gezip baş kesen celladım. Niye celladım? Niye sıcak evinde oturan üç yüz liralık bir memur değilim? Niye dükkânını saat altıda kapatıp rakısını içmeye giden bir doktor değilim. Niye tüccar değilim, şoför değilim, niye afyon kaçakçısı değilim?»

Yine soluklanıyor Serçe Mehmet. Cevap

bekler gibi. Belki en alışılmış cevap «alın yazısı, kader»dir. Ama nasıl bir kaderdir bu? Nasıl bir alın yazısıdır? Bu cevabı ancak Serçe Mehmet'in kendi açıklayabilir. O yüzden cevap beklemiyor, soluklanıyor yalnızca. Sonra anlatıyor öğretmene: « — Çünkü sekiz sene önce Siirt'in bir köyüne gelen içi memleket sevgisiyle dolu, gözü pek bir öğretmendim. Bir karım vardı, yeni evlenmiştik. Mutluluk dedikleri belki o günlerdeydi. Sonra birden herşey bitti. O hiç aklımdan çıkmayacak güzel günler bir daha geri gelmemek üzere gitti. Bir gece eşkiyalar bastı köyü, ve benim karımı beraberlerinde götürdüler. Dokuz ay dağlarda kaldı.»

Karşısındaki adamla aynıdır acısı Serçe Mehmet'in. Onun için üstüne basa basa anlatır bunları. Ama sonuç aynı değildir: « — Sonra bir gün ölüsünü getirdiler köye. İntihar etmiş. Ansızın herşeyin manası değişti. Sevmenin sınırsızlığını, acının sınırsızlığını anladım. Yaşamak çekilmez bir yüktü artık. İnsanları sevmiyordum. Kendimi dağlarda buldum sonra. Kan kusan bir silahtım. Eşkiya avına çıkmıştım. İlk yakalandığımda on bir kişi öldürmüştüm. İdama mahkum edildim, hapisaneden kaçtım ve kan, barut ve öfke içinde yedi yıl geçti. Öldürdüğüm adamların sayısını unuttum ama karım hâlâ aklımda. Hergün, her saat, her dakika. Çünkü herşey onunla güzeldi. Ne demek istediğimi anladınız mı? Karım için?»

Öğretmen durgundur. Gözlerinde buruk bir anlam var. Cevaplamaz. Serçe Mehmet yineler sorusunu: « — Eşkiyalar dağa kaldırdı diye kabul etmediğin karın için. Erkeklik onuruna dokundu değil mi?»

Öğretmen cevap vermez. Belki yüreğinde bir kavga içindedir. Gözlerini kaçırmak ister Serçe Mehmet'in soran bakışlarından. Pencereden dışarı bakar. Ama karısı dışardadır. Karlar üstünde kara mantosuyla dikilmektedir. Reddedilemez bir gerçek gibi. Serçe Mehmet söylemek istediği gerçeği vurgular: « — Asıl erkeklik onu bu acı içinde yalnız bırakmamaktır.» Öğretmen kapıdadır şimdi. Karısı dışarda, bir an bakışırlar, utanırlar sonra birbirlerinden, dünyadan. Ama asıl zor olan aşılmıştır.

Eşkiya Aziz zulmünü sürdürürken evde iki karısı da çocuklarıyla onu beklemektedir. Kapı çalınır. Yeni karısı Zehra kapıyı açmak konusunda ikircikliidir seslenir: « — Aziz?» Dışardan gelen cevap « — Benim»dir. Zehra kapıyı açar içeri yel gibi Serçe Mehmet girer. Zehra'yı yanına çeker. Aziz'in eski karısı, çocuğu endişelidir. Kıpırdayamazlar. Serçe Zehra'yla çıkar dışarı.

Biraz sonra önde Serçe, arkada Zehra yürümektedir ırmak boyunca. Serçe elindeki bezi bir dala işaret gibi asar. Karın üstünde iki karaltı gibi uzaklaşırlar. Bu anda Aziz'in çocuğu soluk soluğa koşmakta, haykırmaktadır:

« — Babaa... Baba...»

Aziz adamlarıyla eve varmıştır. Karısı anlatır: « — Uzun boylu kara bir adamdı. Reşat Ağa'nın köyünde kurşun yemiş körpe karısını almak istiyorsa gelsin dedi. Geçtiği yollara işaret koyacakmış. Murat Suyu'nu takip ederse beni bulur dedi.»

Eşkiya Aziz, başkalarının namuslarını aldığını, kirlettiğini unutmuş, kendi namusunun peşine düşmüştür. Adamları arkasında Murat boyunda iz ararlar. Serçe'nin ilk işareti uzak değil onlardan. İşaret bezi bulunca öfkeleri, nefretleri artıyor. Adımlar sıklaşıyor. Aziz düşünceli. Adamları emirlere boyun eğiyorlar yalnızca.

İzler, işaretler Aziz'le adamlarını Serçe Mehmet'in barınağına getiriyor sonunda. Buzdan eve. Ama buzdan evde yalnızca Zehra yatıyor üzgün. Aziz'in sesini duyuyor: « -- Zehra... Zehra... Neredesin eşşeğin kızı? Zehra!» Zehra kapının önüne çıkar. Kocası bir yabancı gibi yalnızca soru sormaktadır « — Nereye gitti?» Zehra cevaplamayınca daha sert olur sorusu: « — Cevap ver nereye gitti?» «— Bilmiyorum». Aziz bu «bilmiyorum»dan başka anlamlar çıkarmaktadır. «— Sana birşey yaptı?» Zehra ne evet der, ne hayır. « — Söylesene eşşeğin kızı, birşey yaptı sana?» Aziz cevap beklemeyecek kadar kızgındır. Namusunu temizlemek için basar tetiğe. Zehra kanlar içinde yere yıkılır. Karın üstün-

de kızıl bir lekedir artık.

Aziz namusunu kendince temizledikten sonra Serçe Mehmet'in peşine düşmüştür. Aziz birden Serçe Mehmet'i görür ilerde. Adamları da görmüştür. Seslenirler reislerine: « — Bak, orada kaçıyor.» Aziz, nice deneyler geçirmiş bir eşkiya olarak anlar Serçe'nin kaçmadığını: « — Kaçmıyor Eşşoğlu. Bizimle rahat vuruşmak için yer arıyor. Tilki gibi kurnaz. Tüfek menziline girmiyor.»

Durur birden Serçe Mehmet. Onun vuruşmaya hazır olduğunu anlar Aziz. Serçe kendine mevzi hazırlamaktadır. Karı oymaya başlar. Aziz ve adamları da, kendilerine mevzi kazmaktadırlar. Aziz'in adamları endişelidir. Akşam yaklaşmaktadır. Karanlık çökerse Serçe Mehmet'i yakalamak mümkün değildir. Aziz yol gösterir adamlarına. « — Sen... Bahri sol cepheyi, Süleyman da sağ cepheyi tutacak. Çetin de karşısını. Geçit vermeyin. Tüfek menziline kadar sokulun. Dört bir yandan ateşe alırsak orada kalır.»

Adamlarının böylece Serçe Mehmet'i öldürebileceğine inanır. Serçe Mehmet, tüfeği ile karı son hızla kazıp tünel hazırlamaktadır. Eşkiyalar laf atarlar: « — Mezar mı kazıyorsun kurban? Biraz derin kazasın da rahat edesin.» Serçe Mehmet tünelin ucunu Aziz'in adamlarının mevzisinin arkasına ulaştırmaya çalışır. Eşkiyalar birbirlerini uyarmaktadırlar: « — Ula Çetin ihtiyar çakal, uyuyup kalma-

yasın haa? Valla donarsın da kurtlara yem olursun,», «— Ula topal ayı, ben ihtiyar çakal değil, tecrübeli bir kurdum,», «— Çakal dediğim kafandadır, ömrü de az kalmıştır.»

Gerçekten az kalmıştır ömürleri, tünelden mevziye çıkan Serçe onları pusuya düşürüp öldürür. Aziz tek adamla kalmıştır. Serçe'yi takip eder. Önce adamını, sonra Aziz'i alnından vurur. Dağdaki son eşkiyayı da vurmuştur. Heybesine Aziz'in başını koyup yola düşer.

Bu olayların süresince Serçe Mehmet'i, Osman Ağa'nın köyünde bir yabancı aramaktadır. İnce, uzun boylu esmer bıyıklı bir yabancı. Serçe Mehmet'i tanımadıklarını susuşlarıyla belli eden köylülere, Osman Ağa'ya : « — Nasıl tanımazsınız» diyor. « — Uzun boylu, şeytan bakışlı, tilki gibi kurnaz, sırtlan gibi yırtıcı bir adamdır. Eşkiya avcısıdır kerata. Benim amcamın çocuklarını o öldürdü. İki yıldır peşindeyim.» üstleri çizilmiş eşkiya adlarıyla dolu listeyi gösteriyor: «Bunları da mutlaka o öldürmüştür.»

Sorusuna tam bir karşılık vermiyorlar yabancının. Ama ağırlamada kusur etmiyorlar. Yemek getiriyorlar önüne. Yabancı yemeğini yerken kahveye önce tüfeğiyle heybesi giriyor Serçe Mehmet'in, sonra kendisi. Bir an bakışırlar yabancıyla Mehmet. Yabancı yemeğini bırakır. Tanımıştır aradığı adamı. Ama Serçe de tanımıştır onu. Bir silah sesi duyu-

lur. Yabancı düşer masanın yanına.

Ama Serçe'yi arayan yalnızca o yabancı değildir. Jandarma sarmıştır köyü. Köylüler damlardan ilgisizce seyrederler. Jandarma köye girer. Kahveyi sarar ve teslim çağrısı yapar: «— Serçe Mehmet, teslim ol! Etrafın sarıldı. Kurtuluş imkanın yok. Düşünmen için üç dakika mühlet veriyorum sana.»

Kahvenin içinde Serçe Mehmet'le Osman Ağa yalnızdır. Osman Ağa, Serçe Mehmet'e bakar: « — Seni kurtarmak isterdim» der. Serçe Mehmet yarı alaycı yarı acı bir tavırla cevaplar onu: « — Önce kendini kurtar» sonra kapıyı gösterir. « — Haydi.» Osman Ağa dışarı çıkar. Serçe Mehmet'se kendine yemek hazırlamaya başlar. İlk kez rahat bir yemek yiyecektir.

Kahveyi saran jandarmalar tedirgindir. Üç kez sarmışlardır Serçe Mehmet'i daha önce. Üçünde de kaçmıştır. Jandarma subayı emindir Mehmet'in bu kez kaçamıyacağından. İhtarını yeniler: « — Serçe Mehmet! İhtar ediyorum. Teslim ol. Teslim olmazsan evle birlikte seni de yakacağım.» Jandarmalar küçük su testilerine benzin doldurmaktadırlar. Testiler dolar. Jandarmanın hazırlığı tamamlanır. İhtarlar yenilenir. Serçe Mehmet'ten cevap çıkmaz. Verilen süre dolmuştur. Pencereden içeri benzin testileri atılmaya başlanır.

Serçe içerde atılan testileri havada vu-

rup kırmaktadır. Ama testilerden biri yere düşer, benzin yayılır. Jandarmalar içeri yanan paçavralar atmaya başlarlar. Serçe bu kez onları havada parçalamaya çalışır. Ama ev ateş alır. Büyüyen alevler Serçe'yi köşeye kıstırır. Serçe alevlere karşı savunmasızdır. Yanmaya başlar. Gözleri büyür. Acısı artmakta, ölümü yaklaşmaktadır.

Serçe yanarak can verirken tutuşan duvarlardaki parti afişleri de usul usul yanmaya başlar.

SENARYO

1. OVA (Jenerik) **(Dış-Gün)**

Karlar üstünde yürüyen atın üstünde silahlı bir adam. Atlı daha sonra tren rayları arasında yürür. Uzaktan donmuş ırmağın üstündeki sert görüntüsüyle köprü görünür.

TANITMA YAZILARI

«*AÇ KURTLAR*»

Oyuncular

Yılmaz Güney
Hayati Hamzaoğlu
Enver Güney
Sevgi Can
Bilâl İnci
Türkan Ağralı
İhsan Gedik
Bahri Özkan
Hakkı Kıvanç
Yusuf Sezer

Yönetmen Yardımcısı	*Savaş Eşici*
Eser	*Haydar Turan*
Görüntü yönetmeni	*Ali Uğur*
Prodüktör	*Abdurrahman Keskiner*
Yapım	*Güney Film*
Senaryo ve Yönetmen	*Yılmaz Güney*

2. DAĞ **(Dış-Gün)**

Karlar üstünde yürüyen üç kişi. Biri sırtında yaralı bir adam taşıyor. Diğeri şemsiyeli ve elinde silahı var. Uzaktan bu üç kişinin arkadaşları grup şeklinde geliyorlar. Hava puslu, kapalı, yeni olaylara ge-

be. Tabiat yeni bir fırtınanın, yeni bir başlangıcın eşiğinde sanki.

EŞKİYA MUSTAFA — Bırak.

Sırtında yaralı adamı taşıyan kişi onu karlar üstüne bırakır.

YARALI EŞKİYA — Mustafa, sen benim gözümsün. Ben senin silah arkadaşınım. İki çocuğum var Mustafa, senin yeğenlerin. Elini öptüler geçen bayramda. Benim kanadım kırıktır, beni kurda, kuşa bırakıp gitme. Bir ekmeği beş kişi paylaştık Mustafa. Jandarma kurşunu yağmur gibi yağarken, biz omuz omuza döğüştük. Benim sende çok hakkım vardır.

Eşkiya Mustafa, boş, ilgisiz gözlerle dinler. Düşüncelidir.

YARALI EŞKİYA — Onlarla aynı kaput altında yattık yıllarca Mustafa! Mustafa! Beni bırakıp gitme! Elini ayağını öpeyim Mustafa. Mustafa!

Mustafa bu yalvarmalar karşısında tüfeğini doğrultur, öldürür omuz omuza yıllarca döğüştüğü arkadaşını. Yaralı hemen can verir. Karlar, tabiat, eski sessizliğine kavuşur.

3. DAĞ **(Dış-Gün)**

Eşkiya Mustafa ve arkadaşları tek bir sı-

ra halinde karlar içinde zorlukla yürüyorlar.

4. KÖY EVİNİN ÖNÜ (Dış-Gün)

Eşkiya Aziz ve adamları bir ihbarcıyı yakalamışlar. İhbarcının evinin önü. İhbarcı korkuyor. Titriyor.

EŞKİYA AZİZ — Bu eşşeğin oğlu, bu yorgun köpek ilk kar düşende jandarmaya ihbar vermiş! Jandarmadan bir kutu barut almak için. Dört tane tavşan vurmak için, iki tane kurt vurmak için. Demiş Aziz taa orda. Yalan mı eşşeğin oğlu?

Aziz adamlarına döner. Onları süzer. Birisine doğru bakarak.

EŞKİYA AZİZ — Bana bak! Getir onun karısını buraya...

Adam eve girer ve ihbarcının karısını dışarı çıkarır. Kadın üzgün ve ağlamaklıdır.

EŞKİYA AZİZ — Bu senin kocan mıdır?
KADIN — Hee...
EŞKİYA AZİZ — Dul kalacaksın! Özüne başka bir herif bulasın.

Aziz ve adamları ihbarcıyı evin önünde öldürürler.

5. DAĞ (Dış-Gün)

Karlar üstünde zorlukla yürüyen bir grup. Uzaktan keçi sürüsü görünüyor. Keçiler tek tek yaklaşıyor. Grup keçilere ve çobanına ateş açıyor. Keçilerin birkaçı vuruluyor, diğerleri kaçıyor.

6. MERDİ KÖYÜ MEYDANI (Dış-Gün)

Eşkiya Beko Avni ve adamları köyü basıp, köylüleri rehin almışlardır. Rehinler, silâhlı adamlar tarafından elleri bağlanmış şekilde, köy meydanından geçirilmektedir.

EŞKİYA BEKO AVNİ — Ula beni dinleyin. Akılsız Merdi köyünün ihtiyarları. Köyünüzün yedi uşağını tutup boyunlarına ip bağlamışız. Birini ipe çekmişiz. Yastıklarınızın altında sakladığınız çıkınlarınızı sökün. Avratlarınızın sakladığı küflü yatağı da. 17 bin lira denkleştirin. Parayı getirmezseniz her cuma birinin kafasını kıbleye çevirip keserim. Kesmezsem uyuz bir çakal gibi dağlarda ölem.

Rehineler dövülerek, sövülerek köyde yürütülmekte ve evlerindeki köylülere söylenilmektedir.

1. ADAM — Valla bu köylü ciğersizdir. Kendi canı hepsinden kıymatlıdır.

GÜÇL
TÜRK

2. ADAM — O kadar bağırıp çağırmışım, lakin bir Allahın gulundan ses çıkmamıştır.

BEKO AVNİ — Bu dürzüler beni şaka ediyor tiyatro oynatıyor, yoksam bu ırzı kırıklar beni çakal avcısı, ördek avcısı mı sanıyorlar? Yoksa ben tavuk hırsızı mıyım be? Gördünüz mü köylülerinizi? Hiç açığa çıktı mı bak? Ula ciğeri delikler ben yeri göğü titretmiş Beko Avni'yim be! Eşkiyaların padişahıyım, siz benden korkmuyor musunuz ha, yüreğiniz titremedi mi? Ula ciğersizler şimdi görün.

7 DAĞ - YÜRÜYÜŞ (Dış-Gün)

Karlar içinde yürüyen rehineler, onları ite kaka götüren Beko Avni ve adamları. Rehineler acı ve ızdırap içindeler. İhtiyar rehineler, kadın rehineler.

8. OVA (Dış-Gün)

Biri battaniye ile iyice sarılmış, kızakta oturan üç kişi buz tutmuş karlar üzerinde yol alıyorlar. Kızağı iten adam kızaktaki Osman Ağaya anlatıyor.

ADAM — Çok geçmedi silâhlar patladı. O güzel güneşli gün kana boyandı. Musto adamlarıyla köyü bastı, köylülerimizi öl-

dürdü, çocukları öksüz kodu. Ağamız eli kolu bağlı öldürüldü. Senin güzel gözlü kızın, anasının feryatları arasında ipin ucunda can verdi. Ablamız çok şükür kurtuldu. Amma velakin o acıya dayanılması zor...

ADAM — Dedim herkesi öldürdün, beni de öldür, ağamız geldiğinde ne cevap ederik? Dedi cevabını gelsin benden alsın.

9. AĞA'NIN EVİ (İç-Gün)

Osman Ağa'nın köydeki evi. Evdeki geniş odada ağanın adamları. İhtiyarlar, gençler, kadınlar. Odanın duvarlarında arapça yazılar, halılar. Bütün herkes üzüntülü sessiz, sıskun.

OSMAN AĞA — Benim babam Reşat Ağa, ekmek yedirdiği bir adam tarafından öldürüldü. Benim çocuğum öldürüldü. Karım ölümden kurtuldu. Acım büyüktür, tarifsizdir. Bugünden itibaren büyük, küçük bütün eşkiyanın düşmanıyım. Ve hepsinin başına para koyuyorum. Bütün köylere haber salsınlar, kahvelere kâğıtlar assınlar.

İHTİYAR — Eşkiya başına para koymak iyi akıl değil oğul. Hem hükümete karşı, hem de eşkiyalara karşı.

OSMAN AĞA — Eşkiya yapacağını yapacaktır. Ben kararımı vermişim.

10. TREN (İç-Dış-Gün)

Buz tutan raylar üstünde uzaktan tren görünür. Tren yaklaşır. Kompartıman, yolcular. Yaşlı, genç, kadın ve çocuklar. Çocuğuna süt veren anne. Kapıları tutan eşkiyalar, değerli eşyaları zorla alan eşkiyalar. Ağlayan çocuk, anne. Ağlayan çocuk. Eşkiyalar.

11. DAĞ YOLU (Dış-Gün)

Pusu kuran eşkiyalar. Uzaktan ağır, yorgun gelen köy otobüsü. Otobüs yaklaş-

makta. Pusudakiler işaretleşiyor. Otobüs durduruluyor.

ADAM —- Kimse deprenmesin. İnin ula aşağı. Çabuk olun.

Yolcular silâh tehdidi ile teker teker aşağı iniyorlar.

Aşağıda sıraya dizilmiş yolcular.

ADAM — Eller yukarı!

Elleri havada yolcular.

ADAM — Musa! Bir eşşeğin sıpası kalmış içerde.

MUSA — İndir şu eşşeği aşağı.

Eşkiyalardan biri otobüsün kapısına gider. Ama otobüsteki adam onu vurur. Öbür eşkiya gider o da vurulur.
Yolcular merakla otobüse doğru ilerlerler. İçerden kalın elbiseler giyinmiş, kafasında yün bere, elinde silahı ile Serçe Mehmet çıkar.

12. DAĞ (Dış-Gün)

Serçe Mehmet dağda kendine ev yapmaktadır. Önce tüfeği ile bir daire çizer. Buzlaşmış kardan kalıplar keser. Kardan bir kulübe yapar kendine Serçe Mehmet.

13. KÖY KAHVESİ (İç-Gün)

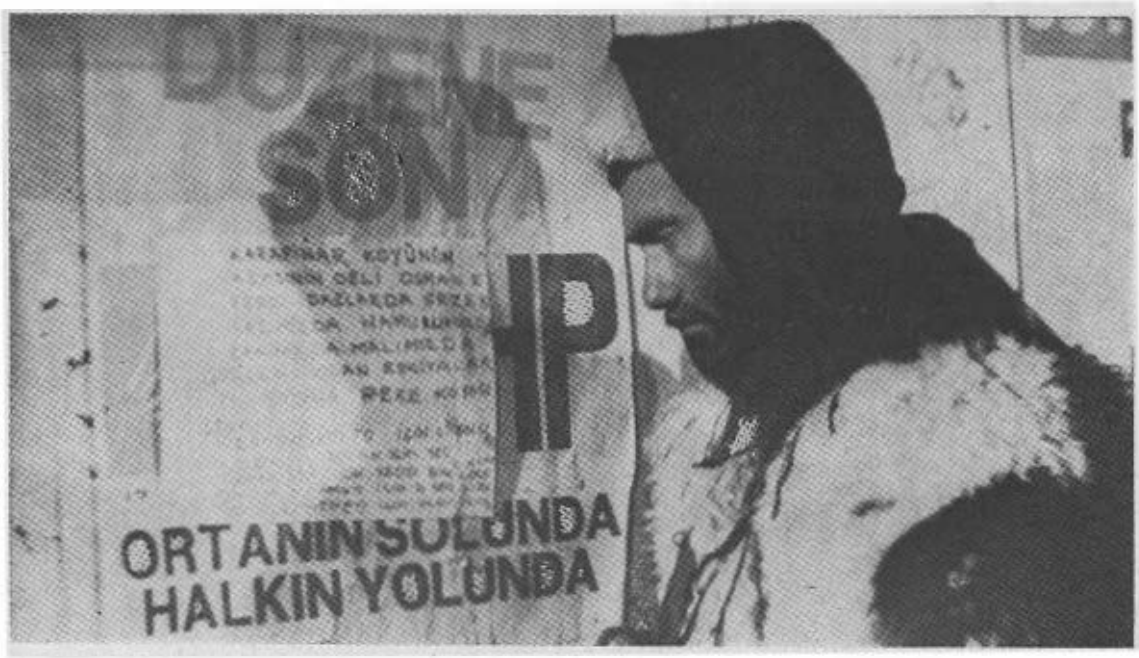
Köylüler oturmuş, konuşuyorlar. Sobanın etrafına çevrelenmişler. Duvarlarda parti afişleri görülmekte. Tartışılan konu ağanın eşkiyaların başına koyduğu para.

1. ADAM — Karapınar'dan Reşat Ağa'nın oğlu Osman efendi dağlarda gezen ırzımızda, namusumuzda, canımızda ve malımızda gözleri olan eşkiyaların başına pa-

ra koymuştur. Mustafa Erenler için on bin lira, Beko Avni için yedi bin lira, Kara Aziz için yedi bin lira, Serçe Mehmet için de üç bin lira koymuştur. Allahülvekil bu iş başımıza dert açacaktır. Koca hükümet baş edememiş bu eşkiyalarla, hoş biz mi edeceğiz? Ula şimdi bu herifler duyacaklar ki başlarına para konmuş, valla topumuzu kurşuna dizerler. Evimizi başımıza yıkarlar.

Köylüler suskun bir şekilde dinlemekteler.

1. ADAM — Ulan ne susuyorsunuz, dilinizi mi yuttunuz? Nedir?
2. ADAM — Senin dinin, imanın yok mudur? Sabahtan beri nutuk çekiyorsun. Otur oturduğun yerde be yaren.
1. ADAM — Şimdi dinden de, imandan da.
3. ADAM — Doğrudur. Doğrudur. Bütün ağalar dağlarda eşkiya beslerken, bizimkisinin yaptığı pek doğrudur.
2. ADAM — Doğrudur, yanlıştır. Adamın yüreği yanar. Babası ölmüştür. Otur yerine, otur yaren, dilin boğazına kaçtı. Bir daha da konuşma.
1. ADAM — Söyleyin bakalım. Bu doğru dur?
3. ADAM — Evet doğrudur.

DÜZENE
SON
HP
ORTANIN SOLUNDA
HALKIN YOLUNDA

14. KÖY KAHVESİ (İç-Gün)

Kapı yavaş yavaş açılır. Gelen Serçe Mehmettir. Köylü tanımaz onu. Ürkerler ondan. Serçe Mehmet ilerler. Eşkiyaların başına para konduğu kâğıdı okur.

SERÇE MEHMET — Bu paraları kim verdi?

ADAM — Osman Ağa.

SERÇE MEHMET — Sağlamdır?

ADAM — Sağlamdır.

Serçe Mehmet duvardaki listenin son sırasındaki isme uzun bir çizik çekti ve çıktı.

15. EV (İç-Gece)

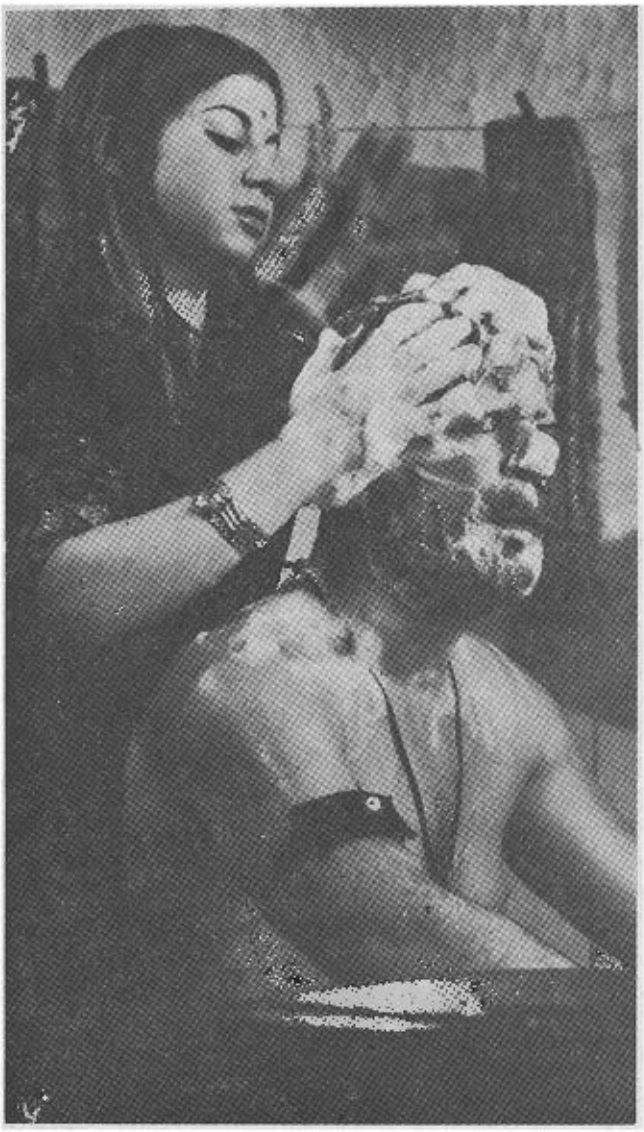
Köylüler eşkiya kafa parasını konuşmaktalar. Sedir, minderler üstünde ihtiyarlar, dedeler. Sigara içiliyor.

İHTİYAR — Bahri şu ateşini versene.

BAHRİ — Reşat Ağanın oğlu Osman bütün köylere haber salmış. Kahvelere, dükkânlara kâğıtlar astırmış. Demiş ki her kim Mustafa'nın başını getirir, ona onbin lira, her kim Beko Avni'nin kellesini getirir, yedi bin lira, her kim eşkiya Mahmudu getirir, dört bin lira.

KADIN — Aziz'in kafasına para mı koymuş?

1. ADAM — Yedibin lira biçilmiş.

BAHRİ — Oşt be karı. Aziz Ağa senin babanı mı öldürdü.

16. EŞKİYA AZİZ'İN EVİ (İç-Gece)

Aziz leğen içinde oturmuş taze karısı onu yıkamakta. Aziz yarı çıplak. Karısı başına su dökmekte, sabunlamakta.

17. EŞKİYA BEKO AVNİ'NİN ADAMLARININ BARINDIĞI EV (İç-Gece)

Eşkiyalar tedirgin. Eşkiyalar sinirli. Bekliyorlar, konuşmuyorlar.

1. ADAM — Benim kafaya fiyat yok mu?
2. ADAM — Vay dürzü vay. Dört tane tavşan vurdum diye kabarıyorsun ha?
1. ADAM — Ne tavşanı, adam vurmuşum adam. Hem de alnının çatından.
2. ADAM — Sus ulan dürzü. Şimdi bir tokatta gebertirim ha!

18. EŞKİYA AZİZ'İN EVİ (İç-Gece)

Aziz'in başı sabunlu. Gözüne sabun kaçar. Yakar. Karısı Aziz'i hâlâ sabunlamakta. Aziz'in eli taze karısının baldırında. Elbisenin etek kısmı kalçaya kadar çık-

mış. Aziz karısının bacağını okşamakta, sevmekte. Kadın sıkıntılı, üzgün.

ZEHRA — Bu kelleyi bi gün koparırlar Aziz. Yedibin lira demişler duydum.

AZİZ — Kimse yedibin lira için canını değişmez.

ZEHRA — Yedibin lira az para mıdır? Vallah çoktur. Kafanı gövdenin üstünde tutmaz elin milleti.

AZİZ — Gönlünü rahat tut.

ZEHRA — Şeytan girer adamın yüreğine, uykuda keserler seni.

AZİZ — Kim...

19. AZİZ'İN EVİ YATAK ODASI (İç-Gece)

Loş bir oda. Duvarlarda kilimler. Halılar. Yer yatağında uyuyan ufak bir çocuk. Işık yatağın yanındaki Aziz'in eski karısını yarı aydınlatıyor. Kadın kucağındaki çocuğu uyutuyor.

Kadının sert yüzü suskun. Kucağında çocuk. Oda.

Hemen yanlarındaki geniş yer yatağında Aziz ve taze karısı. Aziz karısına sarılmış uyuyor. Kadın düşünceli. Aziz rahat uyuyor.

20. BEKO AVNİ'NİN ADAMLARININ BARINDIĞI EV (Dış-Gece)

Eşkiyalar evin bahçesinde silahlarla atış

talimi yapıyorlar. Karşı duvar dibinde sıra ile duran içki şişeleri. Eşkiyalar sarhoş. Hareketleri kontrolsüz. Silah sesleri, şişeler. Ateş eden şişeyi ıskalamıştır.

1 ADAM — Yuh be.

21. EVİN İÇİ (İç-Gece)

Köyden rehin alınanlar. Hepsi ürkek ve korkak. Eşkiyalar onlara bakıp gülüyorlar. Rehineler aç. Rehineler susuz. Rehineler bekleyiş içinde. Eşkiya namus düşmanı. Eşkiya hayınlık peşinde. Rehineler arasındaki genç, güzel kadın. Eşkiyalardan iki kişi kadına bıyık buruyor. Kadını öbür odaya götürüş. Kadın. Namus. Eşkiya. Eşkiyalar rehinelere zorbalık yapmakta.

EKİYA — Eşşeğin oğlu, niye öyle kötü kötü bakıyorsun? Yoksa gözün benim kellemde mi?

22. EŞKİYA MAHMUD'UN ADAMLARININ EVİ — AVLU (Dış-Gece)

Uzun tüfekli, kuşağı mermi dolu eşkiya evin önünde nöbette. Gece. Sessiz, soğuk, Bekleyiş. Arkadan uzanan eller. Karanlık. Boğazda ip. Eşkiya silahı bırakıyor. Boğuluyor. Yıkılıyor, düşüyor avluya.

23. EVİN İÇİ **(İç-Gece)**

Kapının yanında uyuyan eşkiya yavaş yavaş uyanır. Arkadaşının dışarda boğulduğunu bilmez. Eşkiya gözlerini açar. Doğrulur. Silahını eline alır. Evin salonunu odaya bağlayan kapı. Kapalı. Salona açılan pencere. Camı kırık. İçerde eşkiyalar bir kadına saldırıyorlar. Dışardaki eşkiyalardan biri kırık camdan içeriyi gözlemekte. Zevk içinde. Uyanan eşkiya ona doğru yaklaşır. Avluya açılan pencere. Karanlık, sessiz. Pencere vurulur.

EŞKİYA — Reşat sen misin?
— Kimsin?

Avluya açılan kapı. Açılır.

SERÇE MEHMET — Azrail...

İnce, uzun boyludur Serçe Mehmet. Atik, cesur, mert. İki eşkiyayı o anda vurur. Salonun sonundaki kapı yavaşça hareketlenir. Tetik durur Serçe Mehmet. Ateş. Kapının arkasında kazlar. Güler Serçe Mehmet. Salona açılan kapı. Arkası sır. Bilmece. Ağır ağır açılır. Üstü yırtık, ağlayan güzel kadın.

KADIN — Bir gece evimizi bastılar. Kocamı dövdüler, beni kaçırdılar. Üç yıldır dağdayım. Kendimi intihar etmeyi düşündüm, şimdi kimin yüzüne bakarım ben?

Kimsenin yüzüne, dağda üç ay eşkiyaların yanında kalmışım.

24. DAĞ **(Dış-Gün)**

Serçe Mehmet önde. Uzaktan zor görünüyor. Karlar içinde. Elinde silahı. Silaha asılı heybe. Arkada Serçeyi takip eden kadın. Eşkiya elinde namusunu, evini yitirmiş. Ağlıyor. Serçe Mehmet önde. Arkada kadın. Serçe Mehmet. Kadın. Karlar.

25. KÖY OKULU ÖNÜ **(Dış-Gün)**

Önde Serçe Mehmet. Arkada ağlayan kadın. Okulun duvarı dibinde öğretmen. Kravatlı. Uzun boylu. Saçları düzgün. Yakışıklı. Kadının kocası öğretmen. Suskun, üzgün. Namus. Kadın. Eşkiya. Serçe Mehmet. Öğretmen. Kadın. Öğretmen karısını reddediyor. Gözleriyle. Kadın ağlıyor.

26. DAĞ **(İç-Dış-Gün)**

Kadın terkedilmiş. Kadın yalnız. Serçe Mehmet'i takip ediyor. Serçe dönüyor. Kadına bakıyor. Kadın ağlıyor.

KADIN — Durun! Durun gitmeyin. Durun. Durun. Gitmeyin. Siz çok adam öldürdünüz. Beni de öldürür müsünüz. Hiçbir yerim yok çünkü. Bana yapın bu iyiliği.

SERÇE MEHMET — Paran var mı?

KADIN — Yok.

SERÇE MEHMET — Bedavaya kurşun atmam ben.

Önde Serçe Mehmet, arkada kadın, uzakta karlar üstünde. Kadının kocası okulun penceresinde. Kocasının görüntüsü, Serçeyle kadın'ın yürüyüşü üstüne düşüyor.

27. KÖY KAHVESİNİN ÖNÜ (Dış-Gün)

Köy sakin. Evler. Issız. Buz tutmuş kar-lar. Serçe Mehmet. Tüfeği, heybesi. Kadın Serçeyi takip ederek geldi. Serçe. Kadın. Serçe ağır giyimli. Kadın üşüyor. Serçe kahveye girer.

28. KÖY KAHVESİNİN İÇİ (İç-Dış-Gün)

Kahve hareketli. Osman Ağa. Köşede adamları. Serçe içeri girer. Osman Ağa. Serçe Mehmet. Serçe Mehmet ilerler. Tüfeğe asılı heybesi. Heybede eşkiya kellesi var. Başına para konmuş eşkiya kellesi.

OSMAN AĞA — Benim babamı, çocuğumu,

iki köylümü öldürdü Mustafa Erenler. Bana asıl onun kellesini getirmelisin.

Serçe sessiz. Serçe durgun.

OSMAN AĞA — Anladığım kadarıyla cesur ve yiğit bir adama benziyorsun. Bu işte sonuna kadar benimle olursan, seni memnun ederim fazlasıyla. Adın ne senin?

SERÇE MEHMET — Adımdan sana ne?

Serçe döner. Kapıya doğru. Kapıyı açar. Kadın dışarda. Soğukta. Karda. Beklemekte. Serçe bakar. Kadın. Bekleyiş. Ağa kapıya çıkmıştır. Kadına bakar. Serçe ağaya döner. Bakar, konuşur.

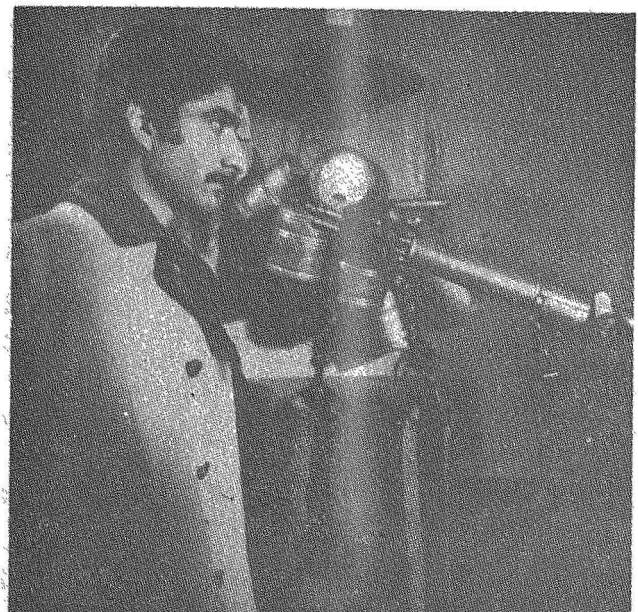
SERÇE MEHMET — Bu kadını bir eve oturtun. Misafirimdir.

OSMAN AĞA — Başımız üstüne.

29. EŞKİYA MUSTAFA ERENLERİN İNİ (İç-Gün)

Eşkiyalar oturmuş. Mustafa Erenler. Adamları. Etrafını çevirmişler. Tedirginlik.

1. ADAM — Veli haber getirdi. Osman Ağa başına onbin lira koymuş. Bütün yakın köylere de haber salmış. Bir gün bir adam gelmiş. Kara, uzun bir adam. Adam listeye bakıp sonra Eşkiya Mahmudun üstüne bir çızık çekmiş. Uzun bir çızık. Ve

adam gitmiş. Günler geçmiş. Bi heybeye koymuş başını Mahmudun, getirip ortaya atmış. Osman Ağa senin kafanı istemiş. O da düşünmüş.

MUSTAFA ERENLER — Korkusundan düşünmüştür.

1. ADAM — Hiç sanmam. Adamın gözü pekmiş.

MUSTAFA ERENLER — Hadi lan çakal... Azrail ettin herifi başımıza.

Diğer eşkiyalar merakla dinlemekte.

MUSTAFA ERENLER — Şimdi bu adam benim kafayı çizdi öyle mi?

1. ADAM — Çizdi.

MUSTAFA ERENLER — Yeri yurdu belli mi bunun?

1. ADAM — Belli. Kardan ev yapmış kendine. Karni dağın altında.

MUSTAFA ERENLER — Kardan ev? Karni dağının altında? Kardan ev... Bu da izi mi... Bu be?

30. DAĞ YÜRÜYÜŞ **(Dış-Gün)**

Kar yağıyor. Soğuk. Elinde şemsiye ile

Mustafa Erenler. Adamları. Tek dizi şeklinde yürüyor eşkiya grubu. Hepsi silahlı. Kar. Soğuk. Fırtına.

31. KARDAN EV (Dış-Gün)

Buz kalıplarından yapılma ev. Serçe uyuyor. Karlar içinde. Eşkiyalar dışarda pusu kurmada. Serçe uyanıyor. Elinde satır. Buzu kesiyor. Ev sarılmış. Düşünceli, bekliyor. Mustafa Erenler pusuda. İşaret. Ateş başladı. Serçe sessiz. Yatıyor. Eşkiyalara oyun oynuyor Serçe. Mustafa Erenler'i vuruyor.

32. DAĞ YÜRÜYÜŞ (Dış-Gün)

Mücadeleden galip çıkan. Pusudan kurtulan ve Mustafa Erenleri vuran Serçe Mehmet köye doğru ilerlemekte. Kar. Fırtına. Tüfek. Heybede kesik kelle.

33. AĞANIN EVİ (Dış-Gün)

Geniş bir oda. Sedir. Yer minderleri. Soba. Osman ağa oturuyor. Adamları. İhtiyarlar. Dedeler. Kapı açılır. Serçe Mehmet girer. Tüfekte asılı heybe. Heybeyi ağanın adamı alır. Ağaya gösterir. Hey-

bede Mustafa Erenlerin kesik kellesi. Ağa memnun.

34. KÖY KAHVESİ (İç-Gün)

Köylüler soba başında. Ocak yanmakta. Sakallı dede. Genç bıyıklı köylü. Kahve duvarları. Parti afişleri. Dışarda kar.

1. ADAM — Beko Avni bizim altı öküzü götürmüştür. Karşılığında yedi bin lira para istemiştir. Parayı denk ettik. Lakin götürmeye kimse yanaşmıyor. Korkuyorlar. Buraya bunun için geldim. Sizin köye. Eşkiyaların celladı kendisine para versek bu parayı götürüp bizim adamları kurtarır mı acep?

35. EŞKİYA BEKO AVNİ'NİN SAKLANDIĞI EV (İç-Gece)

Eşkiyalar bitkin. Rehinler aç, susuz. Eşkiyalar kuru ekmek yiyorlar. Rehinelere de biraz ekmek veriliyor. Rehineler. İhtiyar dede, güzel kadın. Bıyıklı genç delikanlı. Elleri bağlı. Eşkiya da son gücünde. Takatında.

1. ADAM — Biz umudumuzu bu heriflere bağladık. Kimse bunlar için beş kuruş

vermez. Az daha beklesek acımızdan ölürüz vallah.

2. ADAM — Beko'nun aklı iyidir.
3. ADAM — Onun aklını kılıç kesmez.
2. ADAM — Kızı alıp kapattı, Beko'nun aklı uçtu.
1. ADAM — Ekmeğimiz de bitti. Köye inmezsek halimiz harap. Hemen harekete geçmekten başka çaremiz yok.
2. ADAM — Evet. Doğru.

36. EŞKİYA BEKO AVNİ VE ADAMLARININ BARINDIĞI EV (İç-Gece)

Karanlık. Eşkiyalar. Rehineler, sessizlik. Beko Avni. Adamları. Evin avlusu. Duvarlar. Uzaktan bir karaltı. Yaklaşıyor.

BEKO AVNİ — Ula, kimdir gelen? Ula kimdir o?

Gözcü eşkiya yanında bir adamla yaklaşır. Gelen Serçe Mehmet'tir.

GÖZCÜ EŞKİYA — Para getirmiş.

BEKO AVNİ — Para? Bu bokluklar için? Tamı tamamına onyedibin lira be. Sen kimsin ha? Gel hele.
— Kimsin lan?

SERÇE MEHMET — Beni napıcaksın? Sana para getirdim işte.

Beko Avni, Serçe'den ürker. Korkar. Geri

geri gider. Sesi korku doludur.

BEKO AVNİ — Ula bi bok yemeyesin? Senin gözün göze benzemiyor hiç.

Serçe arkasını sağlama alır. Getirdiği paraları saymaya başlar.

SERÇE MEHMET — Para. Yedibin. Bin, ikibin, üçbin, dörtbin, altı bin.

Serçe kendini arkaya atar. Samanlığa. Elindeki tüfek devamlı ateş eder. Beko Avni ve adamları tek tek düşerler yere.

37. DAĞ - YÜRÜYÜŞ (Dış-Gün)

Siyah posta bürünmüş Serçe Mehmet karda yürüyor. Serçe başında yün beresi elinde tüfeği, omuzunda heybesi. Yavaş yavaş uzaklaşıyor.

38. KÖY KAHVESİ (İç-Gün)

Eşkiya Aziz'in adamları kahveyi basıyor. Eşkiyalar kahveyi darmadağın ediyorlar. Eşkiya Aziz'in adamı Aslan Taci. Kahvedekileri öldürür. Osman Ağa'nın eşkiya başlık parasını yazdırdığı kâğıda, duvarda asılı duran kalemle heceliyerek şunları yazar. AS... LAN... TA... Cİ... YÜZ... BİN... LİRA

1. ADAM — Niye attın lan dürzü? Bunları görüyor musun? Tavşan değil adamdır.
2. ADAM — İyi bok yemişsin dürzü.

39. OSMAN AĞA'NIN EVİ (İç-Gece)

Ağa'nın evi. Kapı çalınır. Osman Ağa. Davranır, kapıyı açar. Gelen Eşkiya Aziz ve adamlarıdır. Eşkiyalar silahlı. Eşkiyaların gözü dönmüş. Osman Ağa dirençsiz. Savunmasız. Üstünde pijama. Eşkiyalar evi dolanıyor. Oda. Duvarlarda eski halı ve kilimler. Sedir.

EŞKİYA AZİZ — Ben kimim? Tanımazsın, lakin para koyarsın başıma. Ben Aziz'im. Kara Aziz'im.

Eşkiya Kara Aziz Ağayı köşeye sıkıştırmış. Elinde tüfek. Soru sormada.

EKİYA AZİZ — Senin celladın nerde? Eşkiya celladın? Onun da kafasını koparmaya gelmişim.

OSMAN AĞA — O dediğin adam yoktur.

Aziz'in adamı Aslan Taci yatak odasına yöneliyor. Odada Osman Ağa'nın namusu var. Karısı. Kadın yatağın yanında oturuyor. Yüzü ağlamaklı. Aslan Taci dönüyor. Aziz'den emir bekliyor. Aziz kafa ile evetler. Aslan Taci yatak odasına. Osman Ağa

namusunu kaybediyor Bağırıyorlar. Osman Ağa. Karısı. Kara Aziz tüfek ile ağaya bir iki kere vuruyor. Dipçikliyor. Ağa acıya dayanamıyor. Üzgün.

40. OSMAN AĞA'NIN EVİ (İç-Gece)

Ev sessiz. Eşkiyalar gitmiş. Osman ağa yattığı yerden sendeleyerek kalkıyor, üzüntülü, acılı. Namusu içerde. Karısı. Yatak odasından kadının hıçkırık sesleri. Osman Ağa'nın elinde tabanca, odaya doğru. Kapıyı açıyor. Kadın bakamıyor. Osman ağa bakamıyor. Ağlama sesi. Osman ağa tabancayı karısının yanına atı-

yor. Nmusunu temizlemesi için, şerefi için. Kapıyı kapatıyor. İçerden tabanca sesi. Osman ağa.

41. KÖY EVİ (İç-Gün)

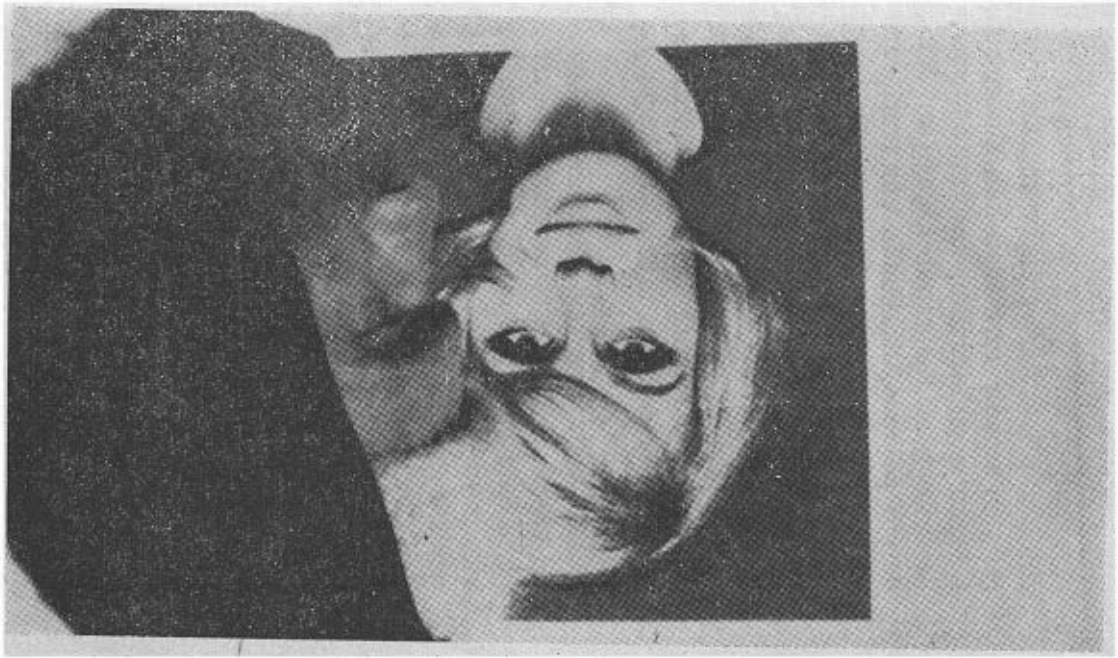
Yalnız kalan Osman Ağa. Köy öğretmeninin karısı. Oturmuş. Konuşuyorlar, dertleşiyorlar. Dertleri aynı. Namus.

OSMAN AĞA — Evli misin? Evli olsaydın bilirdin alışkanlığı, hayatı bir kadınla bölüşmenin ne demek olduğunu bilirdin. Herşeyiyle gözümün önünde. Dün gibi... Sanki evde hâlâ beni bekliyor. Ama yok. Soğuk, karlı toprağın altında şimdi. Sağ olsaydı böyle düşünmeyecektim, biliyorum. O hadise hep rahatsız edecekti beni. Kimselerin yüzüne bakamıyacaktım.

42. KÖY OKULU (İç-Gün)

Duvarlarında kolera, sıtma vb. hastalıkların afişleri olan köy okulu. Köy öğretmeni pencere önünde. Serçe Mehmet hemen yanında. Serçe Mehmet sinirli. Öğretmen sessiz. Anlatıyor.

SERÇE MEHMET — Şimdi herkesin gözünde büyük adamım. Ama kaç para eder? Bir şey soracağım sana. Hiç düşündün mü

ben kimim, neyim, nerden gelmişim, nereye gidiyorum? Şu koca dünyadaki yerim nedir? Bunları biliyor musun sen? Şu yedi senedir durmadan kan kusan bir tüfeğim, soyguncuyum, katilim, hapishane firarisiyim. Bir kanun kaçağıyım. Jandarma peşimde, hakkımda vur emri var. Yakalasalar asacaklar. Yedi senedir diyar diyar gezip baş kesen celladım. Niye celladım? Niye sıcak evinde oturan üçyüz liralık bir memur değilim? Niye dükkânını saat altıda kapatıp rakısını içmeye giden bir doktor değilim. Niye tüccar değilim, şoför değilim, niye afyon kaçakçısı değilim?

Çünkü sekiz sene önce Siirt'in bir köyüne gelen içi memleket sevgisiyle, heyecanıyla dolu gözü pek bir öğretmendim. Bir karım vardı, yeni evlenmiştim. Mutluluk dedikleri belki o günlerdeydi. Sonra birden herşey bitti. O hiç aklımdan çıkmayacak güzel günler bir daha geri gelmemek üzere gitti. Bir gece eşkiyalar bastı köyü, ve benim karımı beraberinde götürdüler. Dokuz ay dağlarda kaldı. Sonra bir gün ölüsünü getirdiler köye, İntihar etmiş. Ansızın herşeyin manası değişti Sevmenin sınırsızlığını, acının sınırsızlığını, öfkenin sınırsızlığını anladım. Yaşamak çekilmez bir yüktü artık. İnsanları sevmiyordum. Kendimi dağlarda buldum sonra. Kan kusan bir silahtım. Eşkiya avına çık-

mıştım. İlk yakalandığımda onbir kişi öldürmüştüm. İdama mahkum edildim, hapishaneden kaçtım ve kan, barut ve öfke içinde yedi yıl geçti. Öldürdüğüm adamların sayısını unuttum ama karım hâlâ aklımda. Hergün, her saat, her dakika. Çünkü herşey onunla güzeldi. Ne demek istediğimi anladın mı? Karım için. — Öğretmen durgun. Anlatılanları dinliyor. Gözlerinde burukluk var. —

SERÇE MEHMET — Eşkiyalar dağa kaldırdı diye kabul etmediğin karın için. Erkeklik onuruna dokundu değil mi?

Öğretmen suskun. Pencereden dışarı bakıyor. Karlar üstünde siyah mantosu ile karısı dimdik duruyor.

SERÇE MEHMET — Asıl erkeklik onu bu acı içinde yalnız bırakmamaktır.

43. KÖY OKULU ÖNÜ (İç-Dış-Gün)

Öğretmen kapıda. Karlar üstünde karısı. Bakışırlar. İkisi de utanır. Öğretmen. Karısı.

44. AZİZ'İN EVİ (İç-Dış-Gün)

Kapı çalınır. Aziz'in taze karısı. İkirciklidir.

ZEHRA — Aziz?
DIŞARDAN — Benim.

Zehra kapıyı açar. İçeri yel gibi Serçe Mehmet girer. Serçe Zehra'yı yanına alır. Aziz'in çocuğu. Eski karısı. Endişeli. Serçe. Zehra. Kapıdan çıkarlar.

45. IRMAK BOYU (Dış-Gün)

Serçe elinde tüfek yürüyor. Arkada Zehra. Irmak boyu. Serçe elindeki bezi işaret olarak kuru bir dala asıyor. Daha sonra Serçe ve Zehra uzaktan karaltı şeklinde görülürler.

46. KÖY (Dış-Gün)

Aziz'in çocuğu karda koşuyor. Heyecanlı. Nefes nefese.

ÇOCUK — Babaa.

Babasını aramakta. Babasına haber verecek. Olayı duyuracak.

ÇOCUK — Ba-ba, Babaa.

47. EŞKİYA AZİZ'İN EVİ (İç-Gün)

Aziz evde. Tüfeği. Kuşaklığı. Adamları.

Çocukları. Karısı. Tedirgin.

KADIN — Uzun boylu, kara bir adamdı. Reşat Ağanın köyünde kurşun yemiş. Körpe karısını almak istiyorsa gelsin dedi. Geçtiği yollara işaret koyacakmış. Murat Suyunu takip ederse beni bulur dedi.

48. DAĞ. TAKİP (Dış-Gün)

Eşkiya Aziz namusu için Serçe'nin peşinde. Adamları. Tüfekli. Tek sıra halinde uzaktan Aziz ve adamları. Kar diz boyu. Soğuk. Aziz'in adamları Serçe'nin işaretini buluyorlar. İz bulundu.
Adımlar daha sık. Nefret. Diğer işaretler. Aziz düşünceli. Adamları.

49. KARDAN EV (İç-Dış-Gün)

Kardan ev, duvarı buz kalıpları. Zehra yalnız. Yatıyor. Üzüntülü. Dışarda sesler. Aziz ve adamları. Tüfek menzili mesafe var.

AZİZ — Zehra. Zehra, nerdesin eşşeğin kızı. Zehra!

Zehra kıpırdar. Kalkar. Evden dışarı çıkar.

AZİZ — Nereye gitti? Cevap ver nereye gitti?

ZEHRA — Bilmiyorum.

AZİZ — Sana birşey yaptı. Söylesene eşşeğin kızı. Bir şey yaptı sana.

Aziz kızmıştır. Aziz namusuna düşen lekeyi temizliyecektir. Ateş. Silah sesleri. Zehra yerde, karlar içinde. Kanlar içinde.

50. DAĞ. TAKİP. (Dış-Gün)

Serçe Mehmet. Aziz ve adamları. Aziz Serçeyi görür. Adamları hemen dikkat kesilir.

1. ADAM — Bak. Orada kaçıyor.

Serçe omuzunda tüfeği ile önde yürümekte.

AZİZ — Kaçmıyor eşşoğlu. Bizimle rahat vuruşacak yer arıyor. Tilki gibi kurnaz. Tüfek menziline girmiyor.

1. ADAM — Durdu.

AZİZ — Vuruşacak.

51. DAĞ. MEVZİLER (Dış-Gün)

Serçe kendine mevzi hazırlıyor. Karı oyuyor. Çukurlaştırıyor. Aziz ve adamları da mevzi kazıyorlar karda.

1. ADAM — Akşam olacak. Karanlık çökerse bir daha tutamayız.

AZİZ — Sen... Bahri sol cepheyi, Süleyman da sağ cepheyi tutacak. Çetin de karşısını. Geçit vermeyin, tüfek menziline kadar sokulun. Dört bir yandan ateşe alırsak orada kalır.

1. ADAM — Kalır, hem de cansız.

52. DAĞ. MEVZİLER (Dış-Gece)

Karın içinden tünel kazan Serçe Mehmet. Tüfeği ile karı son süratle kazıyor. Yol hazırlıyor. Aziz'in adamları bir tüfek menzili içindeki mevzilerde. Mevzi kazan eşkiya. Yer değiştiren eşkiya.

EŞKİYA — Mezarını mı kazıyorsun kurban? Biraz derin kazasın da rahat edesin.

Tünel kazan Serçe, canla başla çalışıyor. Karları, buzları biraz daha hırslı kazıyor, kırıyor. Tünelin ucu. Hemen Aziz'in adamının mevzisinin arkası. Tekrar tünel kazma.

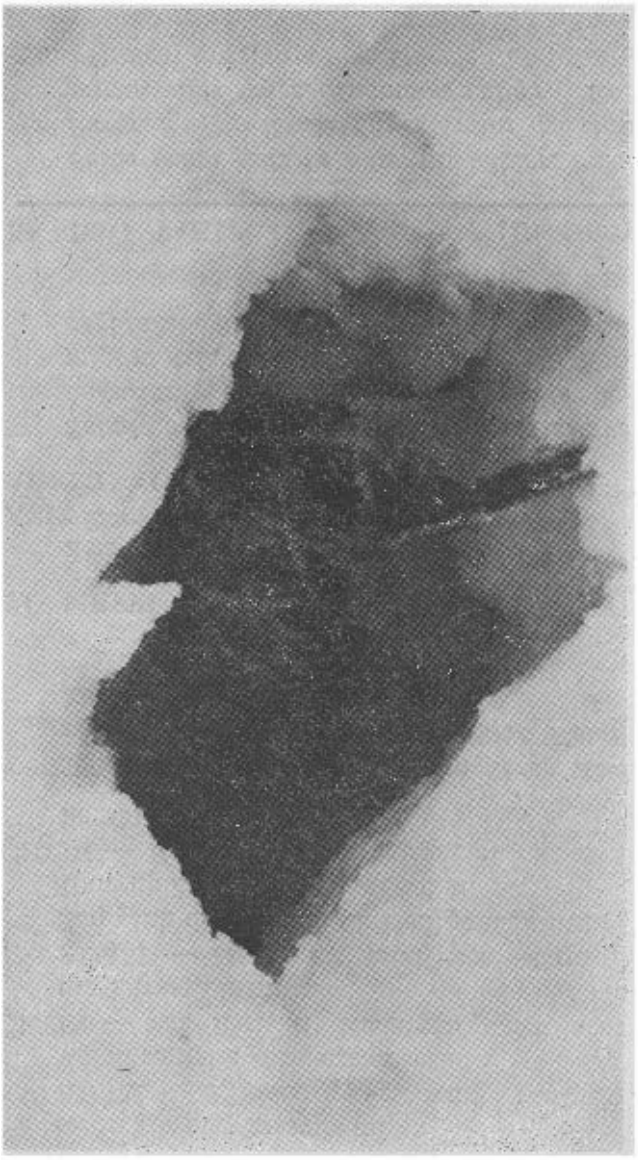
Aziz'in adamları mevzide konuşuyorlar.

1. ADAM — Ula Çetin, ihtiyar çakal, uyuyup muyumıyasın ha! Valla donarsın, kurtlara yem olursun sonra.

EŞKİYA ÇETİN — Ulan topal ayı, ben ihtiyar çakal değil, tecrübeli bir kurdum.

1. ADAM — Çakal dediğim kafandadır. Ömrü de az kalmıştır.

ÇETİN — Çakal kafamdadır, doğru. Lakin

senin gözlerin tersyüzdür.

1. ADAM — Elinden kaçırırsan postunu Varto'ya delik gönderirler ha!

ÇETİN — Ah ulan ah! Kocayınca çakalların maskarası olurmuş.

1. ADAM — Maskarası falan yok bunun. Sen yine de dikkatli ol. Dediğimi unutma. Uyuyup kalma ha ihtiyar çakal.

ÇETİN — Benim nasihata ihtiyacım yok. Sen kendine bak.

Tünelden mevzi gerisine çıkan Serçe, Aziz ve adamlarını pusuya düşürür. Kendi kurtulur.

53. MEVZİ **(Dış-Gün)**

Aziz ve adamı. İki kişi kaldılar.

AZİZ — Çetin. Çetin.

ADAMI — Çetin vuruldu galiba.

Sabah olmuştur. Aziz ve adamı mevziye bakarlar. Çetin vurulmuş ve kurtlar yemiştir. Aziz ve adamı mevziden çıkıp, Serçeyi takibe başlarlar.

54. DAĞ. TAKİP **(Dış-Gün)**

Serçe gelen Aziz ve adamını bekler. Pusu kurar. Tüfeği ile Aziz'in adamını uzaktan vurur. Aziz siner. Kaçmaya çalışır. Kar yığınları arasına dalar. Önce tüfeği, sonra

kafası görünmez olur. Serçe bu anı beklemektedir. Tetiğe asılır. Aziz alnından vurulur. Boylu boyunca karlara uzanır.

55. KÖY KAHVESİ (İç-Gün)

Kahvede köylüler. Soba başındalar. Osman Ağa. Kendi aralarında konuşuyorlar. Kahvede bir yabancı. İnce, uzun boylu, esmer. Bıyıklı. Şivesi buraya benzemiyor. Soruyor.

YABANCI — Serçe Memet adında birini arıyorum.

Köylüler konuşmuyor. Susuyorlar. Yabancı kahveyi dolanıyor. Eşkiya başlık parasına gözü takılıyor. Yüzü aydınlanıyor, merakla. Osman Ağa.

YABANCI — Nasıl tanımazsın? Uzun boylu, şeytan bakışlı, tilki gibi kurnaz, sırtlan gibi yırtıcı bir adamdır. Eşkiya avcısıdır kerata. Benim amcamın çocuklarını öldürdü. İki yıldır peşindeyim. Bunları da muhakkak o öldürmüştür.

56. DAĞ. YÜRÜYÜŞ (Dış-Gün)

Dağdaki tüm eşkiyalar öldürülmüştür. Son eşkiya Kara Aziz'in kellesi Serçe Meh-

met'in heybesindedir. Serçe yorgun. Köye doğru ilerliyor.

57. KÖY KAHVESİ **(İç-Gün)**

Yabancı masada yemek yiyor. Köylüler. Osman Ağa. Kapı açılıyor. Yavaşça. Önce heybe asılı tüfek sonra Serçe Mehmet giriyor kahveye. Yabancı yemeği bırakıyor. Geleni tanıyor. Serçe de onu. Serçe. Yabancı. Silah sesi ve yabancı düşüyor. Masanın yanına.

58. KÖY **(Dış-Gün)**

Köyün girişi. Jandarmalar. Damlarda köylüler, çocuklar. Jandarma köye dağılıyor. Köylü ilgisiz. Kahve sarılıyor.

JANDARMA SUBAYI — Serçe Mehmet teslim ol! Etrafın sarıldı. Kurtuluş imkanın yok. Düşünmen için üç dakika mühlet veriyorum sana.

59. KAHVE **(İç-Gün)**

Osman Ağa. Serçe Mehmet. Bakışırlar.

OSMAN AĞA — Seni kurtarmak isterdim.
SERÇE — Önce kendini kurtar. Haydi.

Osman Ağa dışarı çıkar. Serçe Mehmet içerde kendine yemek hazırlar. Masaya oturur. İlk defa rahat bir yemek yiyecektir.

60. KAHVE'NİN DIŞI (Dış-Gün)

Jandarmalar kahveyi iyice sarmışlar. Jandarmalar bekliyorlar.

JANDARMA ERİ — Bu hınzır teslim olmaz komutanım. Daha önce üç defa kıstırdık, üçünde de kaçtı.

JANDARMA SUBAYI — Bu sefer kaçamayacak. Serçe Mehmet! İhtar ediyorum. Teslim ol. Teslim olmazsan evle birlikte seni de yakacağım.

Jandarmalar ufak su testilerine benzin koyarak hazırlık yaparlar.

61. KAHVENİN İÇİ (İç-Gün)

Serçe Mehmet yerde yemek yiyor. Sakin. Rahat. Bekliyor.

62. KAHVENİN DIŞI (Dış-Gün)

Jandarmalar hazırlıklarını bitirmişler. Sabırsızlık.

JANDARMA SUBAYI — Tekrar ediyorum Serçe Mehmet. Etrafın kuşatılmıştır. Kaçmana imkan yok. Teslim ol!

Jandarma sabırsız.

JANDARMA SUBAYI — Vaktin doldu Mehmet. Teslim ol!

Jandarmalar pencereden içeriye testi ile benzin atmaya başlıyorlar.

63. KAHVE'NİN İÇİ (İç-Gün)

Serçe gelen testileri havada vurup kırmaktadır. Ama bir tane testi içeriye düşer. Benzin yayılır. Jandarmalar evin içine yanan paçavralar atmaya başlarlar. Serçe bunları da havada parçalar. Ama ev ateş alır. Serçe köşede. Serçe savunmasız. Serçe yanmakta. Acı duymakta. Gözleri büyümekte. Serçe ölmekte...
Ateş. Ateş. Kahvenin duvarları ateş alır. Parti afişleri de yavaşça yanmakta.

SON

Fiatı : 15 TL.